

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

Presorted standard
U.S. Postage
PAID
Berwyn, IL
Permit No 408

Czech Mission, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

No 9 - SEPTEMBER 2005

Český kostel sv. Václava v Cedar Rapids ve státě Iowa

Iowa, jeden ze středních států Unie, byl do Spojených států začleněn jako šestnáctý v pořadí v roce 1846. Na severu hraničí s Minnesotou, na východě ji odděluje veletok Mississippi od Wisconsinu a Illinois a na jihu od státu Missouri a na západě řeky Missouri a Big Sioux tvoří hranici mezi ní a Nebraskou a Dakotou. Půda je jednou z nejúrodnějších ve Spojených státech. Je to prerie bez větších hor. Hlavními plodinami zde jsou kukuřice, pšenice, oves, brambory, rýže, ječmen a seno. V Iowě zrají nejlepší jablka a hrušky, třešně, hrozny a jahody jsou znamenité jakosti. Je zde také rozšířen chov dobytka a v chovu vepřového dobytka zaujímá tento stát přední místo. Svou rozlohou 143.664 km² je v porovnání s Českou republikou s 78.964 km² skoro dvakrát větší.

Již v druhé polovině 19. století se usadilo v Iowě mnoho českých rodin asi na 160 místech, z nichž se časem vyvinuly slibné české osady, mezi něž patří Cedar Rapids. Česká farnost sv. Václava v Cedar Rapids byla založena Otcem Františkem Chmelářem za okolností ne příliš povzbuzujících, neboť zde bylo pouze 15 rodin, které opatrovaly cihly na stavbu kostela a muži zde pracovali zadarmo po své každodenní práci. Stavba pokračovala kupředu jen pozvolna, ale rodin stále přibývalo, až konečně za velkých obětí byl roku 1864 kostel dostavěn a za dva roky také fara. Po Otcí Františkovi převzal farnost v roce 1889 Otec Jan Petr Brož. Tehdy se k ní hlásilo již 80 rodin.

Nynější kostel sv. Václava byl postaven na místě původního menšího a byl vysvěcen v roce 1905 během působení Otce Floriána Svrdlíka a náklady na stavbu tehdy činily \$ 33.000. V následujících desetiletích počet českých rodin vzrostl na 1.200, a tak se mohla stále vylepšovat výzdoba kostela. Šest roků na to byly pořízeny pišťalové varhany, které slouží až dodnes.

Kostel sv. Václava je skvělou ukázkou novogotické architektury a jeho vnitřní výzdoba opravdovou klenotnicí česko – moravské tradice. Nástěnné malby v medailonech a barevná okna z kate-

drálního skla, dovezená z České republiky a z Anglie, znázorňují české světky, česká a moravská poutní místa a výjevy ze života sv. Václava. Růžicové okno nad hlavním oltářem znázorňuje knížete Václava na koni připraveného bránit svůj národ a svou zem. Na stěně kolem okna jsou zobrazeny symboly sedmi svátostí a na stropě nad oltářem je holubice jako symbol Ducha svatého. Na hlavním oltáři jsou po stranách svatozátku sochy adorujících andělů a po bocích oltáře sochy Nejsvětějšího srdce Ježíšova a Neposkvrněného srdce Panny Marie. Na stěně vlevo od hlavního oltáře je vyobrazena scéna podle anglické svatoštěpánské koledy „The Good King Wenceslaus“, znázorňující, jak sv. Václav doprovázen svým sluhou blah, Podivenem obdarovává chudobné. Vpravo na stěně je výjev jak sv. Václav se svými pážaty připravuje chléb a víno ke mši svaté. V přední části chrámové lodi jsou umístěny sochy sv. Anny s Pannou Marií, jako dítětem, soška Pražského Jezulátka a socha sv. Antonína. Nad bočním oltářem sv. Josefa je malba znázorňující výjev, jak odbojný kníže Radslav padá na kolena před sv. Václavem, když spatřil po jeho boku anděla. Nad oltářem Panny Marie je výjev znázorňující mučednickou smrt sv. Václava, který byl zavražděn svým bratrem Boleslavem a jeho pochopy u dveří kostela ve Staré Boleslavi, kam spěchal na ranní mši svatou.

Na bočních stěnách chrámové lodi jsou medailony s vyobrazením českých a moravských poutních míst – Svaté Hory, Svatého Hostýna, Velehradu a Chlumu. Dále je zde vyobrazeno probodené srdce Pána Ježíše ovínuté trnovou korunou, srdce Panny Marie Sedmiboletné, dále jsou zde vyobrazeny Hradčany s Karlovým mostem, katedrála sv. Václava v Olomouci, Budeč, jehož školu navštěvoval sv. Václav ve svém mládí a Levý Hradec. Chrámový strop zdobí medailony s obrazy evangelistů sv. Matouše, sv. Marka, sv. Lukáše a sv. Jana s jejich atributy.

Krása výzdoby chrámu je umocněna nádhernými barevnými okny, které zná-

Barevné okno s obrazem sv. Václava na koni nad hlavním oltářem jeho chrámu v Cedar Rapids (Foto: David Martin)

zobrazují české národní světky sv. Cyrila a Metoděje, sv. Vojtěcha, sv. Ludmila sv. Anežku Římskou a sv. Jana Nepomuckého. Uprostřed řady menších oken vystupují v příčné lodi velká okna na pravé straně se scénou Kristova ukřižování na levé straně s výjevem Zmrtvýchvstání. Nad chórem každého upoutá nádherné okno s obrazem „Růže“, které je pokládáno ze jednu z nejkrásnějších maleb na skle ve Spojených státech.

V řízení farnosti sv. Václava v Cedar Rapids se vystříдалo do dnešních dnů 15 farářů, z toho 12 jich bylo českého původu. Čtyři z nich: Augustin Vojáček, Václav Hradecký, Antonín Čihák a nynější Karel Glovik byli poctěni titulem Monsignora. Nejdéle zde působili: Mons. Augustin Vojáček 25 roků, Mons. Antonín Čihák 22 roků a Florián Svrdlík 20 roků.

Pokračování na str. 23

Fotografie na titulní straně:
Kostel sv. Václava v Cedar Rapids, Iowa
(Foto Věra M. Plešek, Cedar Rapids)

Ježíš nás zve na vnitřní pouť, která se nazývá adorace

Promluva Svatého otce Benedikta XVI. na sobotní Vigilii Světového dne mládeže v Marienfeld u Kolína nad Rýnem 20.srpna 2005

Draží mladí!

Na pouti s tajemnými Králi z Východu jsme dospěli k okamžiku, který sv. Matouš ve svém evangeliu popisuje takto: „Vešli do domu (nad kterým se hvězda zastavila) a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem a klaněli se mu“ (Mt 2,11). Vnější cesta oněch mužů končila. Dorazili k cíli. V té chvíli ale pro ně začíná nová cesta, vnitřní pouť, která změní celý jejich život. Určitě si totiž představovali toho nově narozeného Krále úplně jinak. Zastavili se dokonce v Jeruzalémě, aby získali u místního krále zprávy o onom zaslíbeném Králi, který se narodil. Věděli, že svět je v nepořádku, proto bylo jejich srdce plné neklidu. Byli si jisti, že Bůh existuje a že je to Bůh spravedlivý a dobrotivý. A snad zaslechli také něco o velkých proroctvích, jimiž izraelští proroci ohlašovali Krále, který má být ve vnitřním souladu s Bohem a který má jeho jménem a s jeho pomocí obnovit řád světa. Vydali se na cestu, aby našli tohoto Krále, z hloubi srdce hledali právo a spravedlnost, která měla přijít od Boha, a chtěli tomu Králi sloužit, poklonit se u jeho nohou, a v jeho službě se osobně podílet na obnově světa. Patřili mezi ty lidi, kteří „hladoví a žízni po spravedlnosti“ (Mt 5,6). Tímto hladem a touto žízni se nechali vést po dobu své pouti – stali se poutníky hledajícími spravedlnost, kterou očekávali od Boha, aby se mohli nabídnout do jejich služeb.

Přestože je jiní lidé, ti kteří zůstali doma, možná považovali za utopisty a snílky, byli ve skutečnosti osobami s nohama na zemi a věděli, že kdo chce změnit svět musí mít moc. Proto nemohli hledat zaslíbené dítě nikde jinde, než v královském paláci. Nyní se ale sklánějí před dítětem chudých lidí a velmi brzy se mají dozvědět, že Herodes – ten Král, u kterého se sami zastavili – bude svou mocí ukládat o jeho život a že rodině nezbyde nic jiného než útek a vyhnanství. Nový Král, před kterým padli na zem a klaněli se mu, se velmi lišil od jejich očekávání. Dozvěděli se tedy, že Bůh je jiný, než si ho obvykle představujeme. Tady začala jejich vnitřní cesta. Začala právě v té chvíli, kdy padli na zem před tímto dítětem a poznali v něm přislíbeného Krále. Tato radostná gesta se teprve měla dotknout jejich nitra.

Museli změnit své představy o moci, o Bohu a o člověku, a spolu s tím také změnit sebe sama. Nyní viděli, že Boží moc je jiná než moc mocných tohoto světa. Způsob, jakým Bůh jedná, je jiný, než si představujeme i jiný než se ho snažíme podsouvat Jemu. Bůh se v našem světě nesnaží konkurovat pozemským formám moci. Nepřidává svá rozdělení k jiným rozdělením. Ježíšovi v Olivové zahradě Bůh neposílá dvanáct legií andělů, aby mu pomohli (srv. Mt 26,53). Proti halasně a svévolně moci tohoto světa staví bezbrannou moc lásky, která se na Kříži – a pak vždy znovu v běhu dějin –

Mládež v Kolíně nad Rýnem na světovém setkání

stává obětí, a přece tvoří nové věci, božské, jež se staví na odpor nespravedlnosti a nastolují Boží Království. Bůh je jiný – to je to, co nyní poznávají. A znamená to, že se teď i oni sami musejí stát jinými, musejí se učit Božímu stylu.

Přišli, aby se dali do služeb tohoto Krále, aby se ve svém kralování inspirovali jeho vládou. To byl význam jejich pouti, jejich klanění. K tomu patřily i jejich dary – zlato, kadidlo a myrha – dary, jaké se přinášely Králi, který byl považován za božského. Klanění tedy cosi obsahuje a patří k němu také darování. Skrze tento projev úcty, chtěli oni muži z Východu uznat dítě za svého Krále a dát mu k dispozici svou vlastní moc a své schopnosti – a v tom byli jistě na správné cestě. Chtěli mu sloužit a následovat ho a tak spolu s ním sloužit dobru a spravedlnosti na světě. V tom měli pravdu. Nyní se ale musí učit, že toho nemohou dosáhnout jednoduše tak, že budou ze shora, z trůnu vydávat rozkazy. Nyní se musí učit dávat sebe sama – žádný menší dar by tomuto Králi nestačil. Nyní se musí učit, že jejich životy mají být v souladu s tímto božským způsobem vykonávání moci, se způsobem bytí, který je vlastní Bohu. Musí se stávat lidmi pravdy, spravedlnosti, dobroty, odpuštění a milosrdenství. Nebudou se už ptát: K čemu mi tohle může být? Nýbrž budou se ptát: Jak já mohu sloužit Boží přítomnosti ve světě? Musí se učit ztrácet svůj život a tak jej znovu nalézat. Potom co opustili Jeruzalém musí zůstat na cestě, kterou před nimi vyznačil pravý Král, následovat Krista.

Milí přátelé, ptáme se, co to všechno pro nás znamená. Protože to, co jsme právě řekli o odlišné přirozenosti Boha, který má orientovat náš život, zní sice krásně, ale zůstává to neurčité a mlhavé. Proto nám Bůh dal příklady. Králové z Východu jsou jen prvními v dlouhém zástupu mužů a žen, kteří svým životem nepřestávali vyhlížet Boží hvězdu, kterou hledali, toho Boha, který nám, lidským bytostem, je nablízku a ukazuje nám cestu. Je to velký zástup svatých – známých i neznámých – skrze něž Pán před námi v dějinách

Pokračování na str. 11

LITURGICKÁ ČTENÍ

26. neděle v mezidobí - 25. září 2005

1. ČTENÍ - Ez 18, 25-28

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin: „Říkáte: 'Pán nejedná správně!' Slyšte tedy, izraelský dome! Je to mé jednání, které není správné, nebo spíše vaše? Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost a páchá nepravost a zemře, zemře pro nepravost, které se dopustil. Jestliže se však zločinec odvrátí od svých zlých skutků, které spáchal, a jedná podle práva a spravedlnosti, sám sebe zachrání. Neboť proto, že se bál a odvrátil se od všech svých nepravostí, které spáchal, jistě bude živ a nezemře.“

2. ČTENÍ - Flp 2, 1-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! Jestliže je u vás trochu křesťanské snahy druhé těšit, trochu láskyplného povzbuzení, nějaké duchovní společenství a trochu srdečné účasti, dovršte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude všechny pojit jedna láska, že budete svorní a jednomyslní. Nic nedělejte z hašteřivosti nebo touhy po prázdné slávě, ale z pokory ať každý z vás pokládá druhého za lepšího, než je sám. Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých. Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM - Mt 21, 28-32

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Co soudíte o tomto případě: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: 'Synu, jdi dnes pracovat na vinici.' On odpověděl: 'Mně se nechce,' ale potom toho litoval, a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: 'Ano, pane,' ale nešel. Který z těch dvou vykonal otcovu vůli?“ Odpověděli mu: „Ten první.“ Ježíš jim řekl: „Amen. pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Přišel k vám Jan, aby vám ukázal správnou cestu, ale neuvěřili jste mu. Celníci však a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, a přece ani potom jste se nezměnili a neuvěřili jste mu.“

27. neděle v mezidobí - 2. října 2005

1. ČTENÍ - Iz 5, 1-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Zaspívám píseň svého přítele, píseň svého miláčka o jeho vinici. Vinici měl můj přítel na úrodném svahu. Okopal ji, očistil od kamení, osázal ji ušlechtilou révou. Uprostřed postavil věž, i lis v ní vyhloubil: čekal, že ponese hrozny, ona však plodila pláňata. Nyní tedy, obyvatelé Jeruzaléma, judští mužové, sudte mezi mnou a mou vinicí! Co jsem měl ještě udělat své vinici a neudělal jsem? Když jsem čekal, že ponese hrozny, proč přinesla plané plody? Ted' vám ukážu, co udělám své vinici: odstraním její plot, že bude pastviskem, rozbořím její zeď, že ji rozšlapou. Udělám z ní pustinu, nebude ořezána ani okopána, vzroste v trní a hloží. Mrakům dám příkaz, aby ji neskropily deštěm. Vinici Hospodina zástupů je dům Izraele, Judovci - jeho milou sazenicí. Čekal spravedlnost, a hle - nepravost, čekal právo, a hle - bezpráví!

2. ČTENÍ - Flp 4, 6-9

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši. Konečně, bratři, mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, a o každou zdatnost nebo činnost, která si zasluhuje chválu. Dělejte i nadále to, čemu jste se ode mě naučili, co jste ode mě převzali, ode mě slyšeli a na mně viděli. A Bůh, dárce pokoje, bude s vámi.

EVANGELIUM - Mt 21, 33-43

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte podobnost: Byl jeden hospodář a ten vysázal vinici. Oběhnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabili, třetího ukamenovali. Hospodář poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslel si: Na mého syna budou mít ohled. Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: To je dědic. Pojďme, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše! A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabili. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmě: Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné? Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“

28. neděle v mezidobí - 9. října 2005**1. ČTENÍ - Iz 25, 6-10a**

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to šťavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halil všechny lidi, příkrývku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy, Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme na celé zemi hanbu svého lidu, neboť Hospodin to pravil. V ten čas se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

2. ČTENÍ - Flp 4, 12-14.19-20

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři! Dovedu žít v odříkání, a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodni, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení. A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otci, buď sláva na věčné věky! Amen.

EVANGELIUM - Mt 22, 1-14

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít. Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmený dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, pojdte na svatbu! Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem. Ostatní pochytili jeho služebníky, ztýrali je a zabili. Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete. Služebníci se vydali na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostí. Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů? On se nezmohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: Svažte mu ruce i nohy a vyhodte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů. Mnoho je totiž povolaných, ale málo vyvolených.“

29. neděle v mezidobí - 16. října 2005**1. ČTENÍ - Iz 45, 1.4-6**

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin o svém pomazaném Kýrovi: „Vzal jsem ho za pravou ruku, abych mu podmanil národy, abych odpásal bedra králů, abych před ním otevřel vrata, aby žádná brána nezůstala uzavřena. Pro svého služebníka Jakuba, pro Izraele, svého vyvoleného, zavola jsem tě jménem, poctil jsem tě, i když jsi mě neznal. Já jsem Hospodin, jiný není, není Bůh mimo mne. Přepásl jsem tě, i když jsi mě neznal, aby se poznalo od východu slunce i od západu, že mimo mne jiný není. Já jsem Hospodin, a nikdo jiný.“

2. ČTENÍ - I Sol 1, 1-5b

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Pavel, Silván a Timotej soluňské církevní obci, která je ve spojení s Bohem Otcem a s Pánem Ježíšem Kristem. Milost vám a pokoj! Stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. Před naším Bohem a Otcem vzpomínáme bez přestání, jak je vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše vytrvalá. Víme o vašem vyvolení, bratři Bohem milovaní. Když jsme vám přinesli evangelium, nebyla to jen pouhá slova, naopak: bylo to provázeno projevem moci, činností Ducha svatého a hlubokým přesvědčením.

EVANGELIUM - Mt 22, 15-21

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Farizeové odešli od Ježíše a uradili se, jak by ho chytli za slovo. Poslali k němu své učedníky zároveň s herodovci, aby mu řekli: „Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a že učíš cestě k Bohu podle pravdy. Nedbáš lidských ohledů, nehleďš totiž na to, čím kdo je. Pověz nám tedy: Co myslíš, je dovoleno platit daň císaři, nebo ne?“ Ježíš prohlédl jejich zlý úmysl a odpověděl: „Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz, kterým se platí daň!“ Podali mu denár. Zeptal se jich: „Či je to obraz a nápis?“ Odpověděli: „Císařův.“ Tu jim řekl: „Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“

Prosba o pravou velkomyslnost

Věčné Slovo, jednorozený Synu Boží, nauč nás pravé velkomyslnosti. Nauč nás tobě sloužit, jak toho právem zasluhuješ. Ať dáváme a nepočítáme, ať bojujeme a nedbáme ran, ať pracujeme a nehledáme odpočinek, ať se obětujeme a nečekáme jinou odměnu kromě vědomí, že jsme splnili tvou vůli. (Sv. Ignác z Loyoly, † 1556)

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.srpna 2005

Politické události

Policie násilně potlačila technopárty CzechTek

Tvrdí zásah proti účastníkům tradičně neohlášené technopárty, při němž policisté použili proti bránícím se technařům slzný plyn, obušky a kopance, vyvolal ostrý spor o jeho legitimitu. CzechTek měl začít v pátek 29.července na pronajaté louce u Mlýnce na Tachovsku. Policie nejdříve odmítla technaře na pozemek vpustit, čímž na několik hodin zablokovala dálnici D5, po níž účastníci přijížděli. Přesto se následující den sešlo na louce několik tisícovek příznivců tohoto druhu hudby. Policisté zprvu jen přihlíželi, později vyzvali účastníky k odchodu. V odpoledních hodinách začali těžkooděnci technaře z louky vytlačovat. Ti začali po policistech házet kameny, klacky, plastové lahve a další, často nebezpečné, předměty, což mělo za následek rozpad rojnice a nakonec i zvýšenou agresivitu policistů, kteří neváhali použít nejen vulgární výrazy, ale i hrubé násilí. V nemocnici skončili tři policisté a patnáct technařů. Na obou stranách bylo zraněno několik desítek osob. Osm lidí bylo zadrženo. Ministr vnitra František Bublan se za policisty postavil. Technopárty podle něho probíhala i na jiném pozemku než byl pronajatý, a účastníci tak působili škodu na cizím majetku. Zásah odsoudil 5.srpna Senát. Přijal usnesení, ve kterém požaduje jeho vyšetření. Zákrokem se 9.srpna zabývali také poslanci. Sněmovní výbor pro obranu a bez-

pečnost se shodl na nutnosti vytvořit parlamentní vyšetřovací komisi. Zároveň se vyslovil pro přijetí zákona, který by stanovil podmínky pořádání akcí podobných CzechTeku. Ten chce sněmovně v nejbližší době předložit i Bublan. Prezident Václav Klaus si ministra Bublana pozval 8.srpna na Hrad, kde žádal vysvětlení. "Vracím se ke svému požadavku z minulého týdne, tedy k dotazu na formu policejního zásahu, na jeho zadání, organizaci a provedení. Nic z toho nepovažuji já, a spolu se mnou velká část veřejnosti naší země, za adekvátní," napsal Klaus v otevřeném dopise, který po Bublanovi poslal české vládě. Rezignaci ministra vnitra požadovali na několika demonstracích technaři. Před budovou ministerstva jich 31.července protestovalo několik tisíc. Vzduchem létala vajíčka. Jeden z účastníků přinesl transparent s heslem "Nevolte ČSSD, tluče naše děti". Protesty pokračovaly i v dalších dnech a městech. Veřejnost je v souvislosti s postupem policie rozdělena. V průzkumu agentury STEM pro deník Právo ho polovina dotázaných podporuje, polovina je proti. K zastáncům policejního postupu patří premiér Jiří Paroubek (ČSSD). V článku pro Lidové noviny mimo jiné uvádí: "Policie je (technaře) vytlačovala a bránila se. Nakonec ubránila jak sebe, tak celé široké okolí, a tím dala najevo, že jsme spořádaná, demokratická země, která dokáže své občany ochránit

před divokými výtržnostmi." O technařích Paroubek píše, že "nejsou žádné tančící děti", ale "nebezpečně posedlí lidé s anarchistickými sklony". Srovnání se zásahy komunistické policie proti undergroundovým koncertům v 70. letech odmítá. Podporu policii vyjádřilo 9.srpna 27 starostů a místostarostů z Tachovska, kde se technopárty konala. Svou petici předali premiérovi se slovy, že zastupují 80% obyvatel regionu.

Jiří Paroubek po 100 dnech v čele kabinetu

nejpopulárnějším politikem

Od jmenování Jiřího Paroubka (ČSSD) premiérem uplynulo 2.srpna 100 dní. Předsedou vlády se tehdejší ministr pro místní rozvoj stal po Stanislavu Grossovi, který odstoupil v důsledku vládní krize vyvolané nejasnostmi kolem majetku jeho rodiny. Paroubek byl do funkce jmenován 25.dubna a sestavil vládu staronové koalice ČSSD, KDU-ČSL a US-DEU. Kabinet dostal 13.května důvěru 101 vládních poslanců a za své priority označil přijetí euroústavy, hospodářský růst, podporu bydlení a rodin s dětmi, přípravu důchodové reformy, snížení daní, boj proti kriminalitě a nezaměstnanosti. Za dobu Paroubkova vedení se výrazně zlepšilo hodnocení vlády i sociální demokracie, sám ministerský předseda se zařadil mezi nejlépe hodnocené politiky. Zatímco v březnu byl oblíben u pětiny lidí, v posledním zveřejněném průzkumu mu důvěrovalo 63% občanů, a stal se tak druhým nejpopulárnějším politikem za nedávno zesnulým ministrem kultury Pavlem Dostálem (ČSSD). Odlišný názor zastává opoziční ODS, která chce příští rok od ČSSD pře-

vzít vládu. Pro ní je Paroubek člověk, který hodně mluví a skoro nic nedělá. V porovnání se svým předchůdcem se Jiří Paroubek mnohem více věnuje zahraniční politice. S tím souvisí i jeho poněkud problematický vztah s prezidentem Václavem Klausem. Hned od počátku se totiž Paroubek ve vztahu k prezidentovi důrazně vymezil kvůli kompetencím v zahraniční politice. Za ni podle premiéra nese odpovědnost vláda. Rozdílné postoje mají Klaus a Paroubek i v otázce evropské ústavy. Paroubek chce pokračovat v ratifikačním procesu, zatímco Klaus považuje dokument za mrtvý.

Herec Vítězslav Jandák se stal ministrem kultury

Prezident Václav Klaus jmenoval 17.srpna novým ministrem kultury herce Vítězslava Jandáka. Toho premiér Jiří Paroubek (ČSSD) vybral ze tří kandidátů, mezi nimiž byli dále komisař české účasti na výstavě Expo Vladimír Darjanin a bývalý ředitel Národního divadla Jiří Srstka. Jednou z hlavních priorit nového ministra kultury je ochrana památek. "Kultura pro mě je hlavně odkaz našich předků. Divadlo může být a nemusí, ale ten dům, památka, to všechno je umění, kultura," řekl Jandák pro MF Dnes. Podle svých vlastních slov se pokusí přemluvit sponzory, aby dávali peníze nejen do sportu, ale i do obnovy památek. Rovněž se nehodlá smířit s klesajícím podílem peněz ze státního rozpočtu, které směřují do jeho resortu. Jandáka jako herce si můžeme pamatovat z filmů a seriálů, které vznikaly v 70. a 80.letech. Například z komunistické agitky Bouřlivé víno. "Musel jsem se nějak živit. Nikdy jsem ale nehrál režim-

ní funkcionáře nebo revolucionáře," poznamenal ke svým rolím Jandák v rozhovoru v MF Dnes. Zprávy o tom, že by v roce 1977 podepsal tzv. antichartu, popírá. Po revoluci působil Jandák na pražském magistrátu. V roce 1992 neúspěšně kandidoval do sněmovny za pravicový Klub angažovaných nestraníků. Po zdravotních problémech pak z politiky na dlouhá léta odešel. Posledních osm let je Jandák ředitelem filmového festivalu ve Zlíně, ze kterého během svého působení udělal nejvýznamnější dětskou přehlídku ve střední Evropě. Jeho manažerské schopnosti a postupné sblížení s politikou ČSSD premiéra Jiřího Paroubka přesvědčily natolik, že si Jandák vybral pro post ministra kultury po zesnulém Pavlu Dostálově.

Europoslanec

Vladimír Železný povede novou stranu

V sobotu 6.srpna se konal ustavující sněm nové politické strany Nezávislí demokraté. Předsedou strany se stal jediný kandidát, poslanec Evropského parlamentu a bývalý šef TV Nova Vladimír Železný. Hlasovalo pro něj 65 ze 67 delegátů strany, která má podle její místopředsedkyně pro řízení Jany Volfové okolo 500 členů. Nezávislí demokraté také představili svůj program, jehož autorem je právě Železný. "Nebudeme napravo ani nalevo, budeme vpředu. Nebudeme druhořadou ODS ani druhořadou ČSSD," řekla o jeho zaměření pro idnes.cz Volfová. Nová strana má za priority bránit "islamizaci Evropy", podporovat tuzemské vinaře a zemědělce, liberálnější přístup k alkoholu za volantem, ale třeba také pod-

poru některých práv kuřáků. Cíle strany nejsou zrovna skromné. "Příští rok po volbách chceme být ve vládě," řekl pro idnes.cz Železný. Ten byl loni zvolen do Evropského parlamentu za Nezávislé, kteří ho později ze strany vyloučili. Železný je veřejnosti znám jako dlouholetý ředitel TV Nova, mnohými je pak označován za hlavního viníka prohry ČR v arbitráži s americkou společností CME. Daňoví poplatníci museli zaplatit 10 miliard korun. V současnosti čelí Železný obvinění z krácení daně a poškozování věřitele, jehož se měl dopustit při dovozu obrazů z ciziny. Jde o 6,8 milionů korun. EP má na podzim rozhodnout o zrušení jeho imunity. Volfová byla dlouholetou poslankyní ČSSD, organizační tajemnicí a v roce 1996 také volební manažerkou. "Vyvolávala pozornost již svými rozměry, ale ještě více neobyčejnou výmluvností a fascinujícími organizačními schopnostmi," píše o ní Miloš Zeman ve své knize Jak jsem se mýlil v politice. Loni na jaře byla z ČSSD vyloučena kvůli podezření z neoprávněného užití 366 tisíc korun v době ředitelování na střední škole. Policie později její stíhání zastavila.

Čeští vojáci převzali velení mezinárodní brigády v Kosovu

Čeští vojáci se 31.července slavnostně ujali velení nad střední částí Kosova. Česká jednotka, která dosud v misi KFOR patřila pod finskou, povede rok mnohonárodní brigádu složenou z vojáků Finska, Švédska, Irska, Lotyšska a Slovenska. Česko je tak první z "nových" členských zemí NATO, které bylo na Balkáně svěřeno velení

nad kontingenty jiných zemí. "Je to důkaz důvěry našich spojenců v připravenost a schopnosti české armády," prohlásil ministr obrany Karel Kühnl při slavnostním ceremoniálu v hlavním stanu Mnohonárodní brigády Střed na základně Camp Ville. Kromě dosavadního monitorování situace podél hranice se Srbskem teď budou čeští vojáci v misi KFOR dohlížet také na práci půldruhého tisíce svých kolegů z dalších pěti evropských zemí. Česká armáda kvůli novým úkolům poslala do oblastí dalších asi 80 vojáků. Jejich počet tak v srbské provincii dosahuje přibližně 500, což je nejvíce vojáků české armády ze všech zahraničních misí. Střední část Kosova, kde velí česká jednotka v čele s Alešem Vodehnalem, je strategicky i kulturně nejdůležitější částí provincie, nachází se v ní totiž hlavní město Pristina s civilním i vojenským letištem a také ostře sledovaný památník bitvy na Kosově poli. V současnosti je v provincii, rozdělené na čtyři zóny, rozmístěno 17 tisíc vojáků ze 30 zemí. Česká armáda se mise KFOR účastní od roku 1999.

Ze Slovenska

Vysoké Tatry zasáhl největší požár za posledních 90 let

V sobotu 30.července postihl Vysoké Tatry rozsáhlý požár. Osm měsíců od větrné smrsti postihla toto pohoří další pohroma. Oheň vypukl nedaleko Smokovce, rychle se rozšířil a spálil 230 hektarů území Tatranského národního parku většinou v oblasti čtvrtého stupně ochrany přírody. Zasaženy však byly i

Velická dolina a Slavkovská dolina, které spadají do pátého, nejpřísnějšího stupně. Devadesát profesionálních hasičů s třiceti cisternami v zádech, třemi helikoptéry a pěti letadly nad hlavou ho lokalizovali následující den a definitivně uhasili 3.srpna. Materiální škody se odhadují na 16 milionů Sk, ekologické se vyšplhají až na stovky milionů. Je to už dvanáctý požár v oblasti, kterou 19.listopadu loňského roku postihla ničivá větrná smršť. Jeho příčiny zatím nejsou jasné, vypukl však nedaleko turistické stezky, a tak není vyloučeno ani úmyslné či neúmyslné lidské zavinění. Požár vyvolal ostrý spor mezi ekology a lesníky. První tvrdí, že šíření ohně pomohli lesníci tím, že nedostatečně rychle odklízejí kalamitní dřevo po loňské katastrofě. Ti zase ochránáře viní z blokad likvidace větrem zničeného porostu. Odborníci varují, že tento požár není zdaleka poslední. "Nebezpečí se zmenší za dva až tři roky, kdy z lesa zmizí hořlavá vrstva jehličí, kůry a drobných větviček," uvedl pro ČTK Jan Kukla z Ústavu ekologie lesa ve Zvolenu.

Zemřela slovenská výtvarnice Ester

Martinčeková-Simerová

Po dlouhé nemoci zemřela 6.srpna ve věku 96 let přední slovenská výtvarnice Ester Martinčeková-Simerová, jedna z posledních umělců staré školy ovlivněných uměleckými směry první poloviny 20. století. Zabývala se malbou zátiší, figurálními kompozicemi a věnovala se rovněž scénickému výtvarnictví a užitkovému umění. V posledních desetiletích života se proslavila tvorbou malovaných kamenů.

Ekonomika

Ekonomické ukazatele jsou pro ČR příznivé

Podle údajů zveřejněných 8. a 10. srpna Českým statistickým úřadem (ČSU) si ekonomika vede poměrně dobře. Ukazují to alespoň hlavní makroekonomické ukazatele: nezaměstnanost, inflace a zahraniční obchod. V každém z nich dosáhlo české hospodářství zlepšení oproti loňskému pololetí. Celková nezaměstnanost se snížila o 50 tisíc osob oproti druhému čtvrtletí minulého roku, a dosáhla tak 8,6% práceschopných. Obecná míra nezaměstnanosti klesla o 0,4 procentního bodu na 7,8%. Nicméně z června na červenec nezaměstnanost nepatrně vzrostla, ostatně jako každé léto díky přílivu nových absolventů, a přehoupla se opět přes půlmilionovou hranici. Příznivým poznatkem je také pokles počtu nezaměstnaných absolventů a mladistvých (z celkového půl milionu nezaměstnaných je jich sotva 31 tisíc). Podle Davida Marka, ekonoma Patria Finance, citovaného ihned.cz, je to způsobeno nástupem populačně slabších ročníků. Přetrvává však problém se strukturou trhu práce – například 50 tisíc volných míst nenalézá odezvu. Podle Vladimíra Pikory (Volksbank) se nezaměstnaní nemohou nebo nechtějí stěhovat či rekvalifikovat, a tak na místa s nižším platovým ohodnocením nastupují často cizinci. Také se v důsledku posilování průmyslového sektoru pomalu zvyšuje podíl nezaměstnaných žen. Meziroční nárůst inflace činil 1,7 %, o trochu méně, než se očekávalo. "Období extrémně nízké inflace v České republice skončilo," konstatoval ekonom Raiffeisen-

bank Pavel Mertlík. I nadále by však měla inflace zůstat nižší než 3%, ceny rostou pomaleji v porovnání s průměrem EU. Úrokové sazby jsou na svém historickém minimu 1,75% a podle některých odhadů si centrální banka může dovolit tento stav udržet i díky silné koruně, která při zveřejnění statistických dat ještě posílila. Navzdory silné domácí měně se dařilo i exportu. Zahraniční obchod skončil v červnu s rekordním přebytkem 7,5 miliard korun, celková půlroční obchodní bilance dosáhla 38 miliard přebytku (minulý rok to byl naopak 7,8 miliardový schodek). Tak výhodný výsledek by mohl vést k rychlejšímu nárůstu HDP. Na příznivém stavu zahraničního obchodu se podílel především rozšiřující se automobilový průmysl. Zahraničnímu obchodu naopak nesvědčí stoupající ceny dovážené ropy.

Sobotka dal bankám ultimatum

Ministerstvo financí odeslalo 17.srpna českým bankám seznam 88 otázek na téma jejich chování ke klientům. Ministerstvo se v nich kromě jiného táže, zda by se neměl odstranit poplatek za zrušení účtů, zda má klient dostávat písemné výpisy z účtu i proti své vůli, zda tyto výpisy mají obsahovat reklamu, nebo zda informace o ceně nabízených produktů nejsou zavádějící apod. Pokud ministerstvo financí nedostane od bank do týdne uspokojivou odpověď na své otázky, hodlá na podzim iniciovat přijetí zákona, který by drobné klienty před chováním velkých bank lépe ochránil. Vládní tlak na banky zesílil poté, co letos tři velké české banky začal prošetřovat úřad na ochranu hospodářské soutěže. Minister-

ské jednání s bankovní asociací zatím nepřineslo, kromě příslibu vytvoření kodexu práv klienta, žádné konkrétní výsledky.

Mezinárodní veletrhy módy STYL a KABO

na brněnském výstavišti

V Brně se ve dnech 22.-25.srpna konal 26.ročník Mezinárodních veletrhů módy, obuvi a koženého zboží STYL a KABO. V osmi pavilonech na výstavní ploše 16000 metrů čtverečních představilo výrobky módního průmyslu 682 vystavovatelů z 26 zemí světa. Největší zastoupení měla tradičně Česká republika, Polsko a Slovensko. "Jedná se o největší veletrh módy nejen v České republice, ale v celé střední a východní Evropě," uvedla manažerka reklamního oddělení veletrhu Jarmila Jelínková. V rámci doprovodného programu mohli návštěvníci zhlédnout 23 módních přehlídek a zúčastnit se četných seminářů a přednášek. Součástí veletrhu byla také výstava Oděv a jeho doplněk a Fórum trendů 2006/2007. Veletrh zahájila pořádající Asociace textilního, oděvního a kožedělného průmyslu (ATOK) přehlídkou tří výrazných osobností světa módy. Americký návrhář Michael Wesetly vytvořil kolekci speciálně pro Českou republiku a mottem své značky "Made in USA" zdůraznil, že veškeré oděvy, komponenty a příslušenství vyrábí výlučně ve Spojených státech. Wesetly představil kolekci zaměřenou především na pánskou módu. Polský návrhář Michal Starost, který získal již několik mezinárodních ocenění a spolupracuje se světovými hudebními hvězdami i britskou BBC, představil dvě ze svých sedmnácti dámských kolekcí. Česká vý-

tvárnice a návrhářka Zuzana Machorková, držitelka titulu Výtvarník sezóny 2002, zpracovala pro ATOK kolekci pro jaro - léto 2005 pod názvem Řeka času. V soutěži mladých návrhářů Top design, jejíž výsledek byl 24.srpna vyhlášen v rámci galavečera International Fashion Show, zvítězili manželé Radana a Pavel Ivančičovi s kolekcí Muset by Venus as a boy, inspirovanou písní islandské zpěvačky Bjork. Tentýž den proběhl Slavnostní večer vystavovatelů veletrhu STYL a KABO s další řadou módních přehlídek. Hlavními večerními programy provázeli milovníky módních trendů populární baviči Halina Pawłowska, Leoš Mareš a Vladimír Hron. Znamé tváře se míhaly i na přehlídkových molech.

Kurzovní lístek

2. 9. 2005 (střed)

EUR, 1	29.285
Kanada, 1	19.681
Slovensko, 100	76.006
USA, 1	23.360

Kultura

Zemřel herec Ilja Prachař.

Ve středu 10.srpna večer zemřel po dlouhé nemoci ve věku 81 let Ilja Prachař, divadelník, filmový a televizní herec, dramatik a dabér. Narodil se 30.dubna 1924 v Malenovicích u Zlína. K divadlu se poprvé dostal na vojně, kde se stal členem dramatické skupiny Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého. Postupně prošel divadly ve Zlíně a Ostravě, roku 1954 zakotvil v Praze. Nejprve v Divadle S. K. Neumanna, od roku 1959 v Divadle na Vinohradech, kde působil až do odchodu do penze v roce 1990. Na divadelních prknech ztvárnil několik desítek rozmanitých postav, charakterů jako je Molierův Tar-

tuffe či Falstaff ve Veselých paničkách Windsorských i komických, jakými byl Švejk či účetní šikovatel Vaněk ze stejného Haškova románu. Pro divadlo Prachař také napsal několik her, které se ve své době úspěšně uváděly na jevištích. Narozdíl od divadla, film Prachařovi příliš velkých rolí nenabídl. Herec vytvořil sice více než sedm desítek postav, většinou ale pouze vedlejších. Hrál například ve snímcích Král Šumavy, Spalovač mrtvol nebo Světáci. Výrazněji na sebe upozornil v roli bezcharakterního kariéristy Plečmery ve filmu Všichni dobří rodáci nebo jako žárlivý manžel v komedii Slaměný klobouk. Asi nejvíce se ale Prachař do povědomí lidí zapsal svými rolmi televizními, zejména postavou panovačného Trautenberka z Krkonošských pohádek. Zahrál si ale i v řadě jiných seriálů, např. Zlá krev nebo F. L. Věk. Prachař patřil i k uznávaným osobnostem českého dabingu, v roce 1997 získal cenu Františka Filipovského. Herecké umění Prachař předal svému synovi Davidovi, který v roce 1994 získal za roli Hamleta Cenu Alfreda Radoka.

Jiráskův Hronov oslavil jubileum

Ohňostroj před divadlem ukončil 13. srpna jubilejní 75. ročník celostátní přehlídky amatérského divadla Jiráskův Hronov. Jeho organizátoři letos prodali více než 14 000 vstupenek. "V základním programu zhlédlo 54 představení 12 756 diváků, doprovodný program nabídl dalších 16 představení, které zhlédlo 1417 lidí," řekla ČTK mluvčí festivalu Simona Bezoušková. Většina představení byla beznadějně vyprodaná dlouho dopředu. "Ten, kdo přijel do Hronova na poslední chvíli, už často lístky nesehnal," uvedla.

Největší zájem vzbudilo podle Bezouškové představení souboru Jana Honsy z Karolinky nazvané Doma, které diváci jako jediné ocenili potleskem ve stoje. V doprovodném, takzvaném HronOff programu vystoupily kromě domácích divadel také soubory z Itálie, Slovenska, Německa a Ruska. Přehlídka nabídla rovněž třináct seminářů a dílen zaměřených například na herecký trénink a další dovednosti. Pětašedesátiletý Jiráskův Hronov je podle organizátorů nejstarší přehlídkou amatérského divadla v Evropě a zřejmě i na světě. Přehlídka se poprvé v rodišti spisovatele Aloise Jiráska - Hronově na Náchodsku konala v roce 1931, od roku 1991 akce nabízí prostor více druhům divadla. Hlavní dění festivalu se odehrává v Jiráskově divadle.

Druhá světová válka na festivalu Film a dějiny

Čtvrtý ročník filmového festivalu Film a dějiny začal 20. srpna v Humpolci. V rozrůstající se nabídce letních filmových festivalů patří tento mezi poměrně atypické. Neobvyklé a pro návštěvníky přitažlivé je nejen prostředí - velká část projekcí se odehrává v letním kině na hradě Orlik, ale i festivalový program. Každý ročník se tematicky zaměřuje na určité období historie, výběr filmů probíhá ve spolupráci s odborníky - historiky. Letošním tématem byla 2. světová válka, a to u příležitosti 60. výročí jejího ukončení. Festival stylově zahájila bitva na humpoleckém náměstí, kde členové klubu vojenské historie předvedli, jak probíhaly závěrečné boje s Němci. Filmy byly rozděleny do tří sekcí: Sovětský válečný film a Velká vlastenecká válka, Obraz nacistické okupace v hraném českém filmu a Historický doku-

ment o druhé světové válce. Vedle slavných válečných snímků, jako jsou Nebeští jezdci režiséra Jindřicha Poláka, Démanty noci Jiřího Němce či film Zastihla mě noc od Juraje Herze, mohli diváci v české sekci shlédnout i netypická a méně známá díla o daném období, například Smrt si říká Engelchen od Elmara Klose, dle pořadatelů jeden z nejlepších českých filmů o partyzánech. Dokumentární část nabídla Obyčejný fašismus od Michaila Romma z roku 1965, ale i díla současného režiséra Pavla Stingla Deník pana Pfitznera a Selhání. V sovětské sekci se též objevily klasické a oceňované filmy Příběh opravdového člověka či Jeřábi táhnou, ale i ne tak slavné tituly jako Duha a Otec vojáka. Celý festival pak 27. srpna zakončil snímek právě z této sekce Bojovali za vlast od Sergeje Bondarčuka. Návštěvníkům festivalu pořadatelé nabídli i možnost zúčastnit se besed a odborných seminářů, například Adolf Hitler a ti druzí - filmové obrazy zla. Na programu byla i premiéra filmu Mukanika, který přijeli uvést jeho tvůrci a protagonisté Tomáš Štěrbá, Nikol Polyakov a Jan Revai.

Sport

Čeští atleti vybojovali na MS v Helsinkách tři medaile

Zpět na špičku se vrací česká atletická reprezentace. Tým vedený šéftrenerem Václavem Fišerem přivezl ze světového šampionátu, který skončil v Helsinkách 14. srpna, tři cenné kovy, dvě pátá místa a jednu osmou pozici. První medaili pro ČR vybojoval Roman Šebrle v desetiboji, má stříbrnou hodnotu. Největší favorit závodu nestačil na Američana Bryana Claye, který i v nepříznivých podmínkách dokázal nasbírat 8732 bodů. Šebrle za

ním zaostal o 211 bodů. Nejstarší muž z přihlášeného šestadvacetiletého soutěžního pole triatletický Tomáš Dvořák pokazil tyč a celkově obsadil 8. příčku. Po stříbrné medaili Šebrleho zacinkaly ještě dva bronz. Ztracený lesk vrátila českým vrhačským disciplinám Věra Čechlová-Pospíšilová. Ve finále disku, odloženém kvůli dešti, obsadila výkonem 63,19 metru třetí místo za vítěznou Němkou Frankou Dietzschovou a stříbrnou Natálií Sadovovou z Ruska. Překvapením byl bronz tyčkařky Pavly Hamáčkové. Ve finále ji k němu stačilo na první pokus překonat laťku ve výšce 450 cm. Soutěž vyhrála v novém světovém rekordu Jelena Isinbajevova, která napodruhé překonala 501 centimetrů. Cenná pátá místa vybojovali chodkyně Barbora Dibelková, která časem 1:29:05 vylepšila národní rekord téměř o dvě minuty, a výškař Jaroslav Baba. Češi v celkovém bodování předstihli atletické velmoci Itálii, Velkou Británii, Kanadu, Austrálii i Řecko.

Yvetta Hlaváčová překonala kanál La Manche v českém rekordu

Tři Češi během čtyř dnů přelovali kanál La Manche, Yvetta Hlaváčová dokonce zaznamenala nové české maximum. Na přelomu července a srpna se pokusil pokořit průliv mezi Anglií a Francií Richard Haan, Stanislav Bartušek a Hlaváčová a všichni uspěli. Nejdříve pokořil La Manche operní pěvec Haan, na čtvrtý pokus v 55 letech. Poté sportovní moderátor České televize Bartušek, který zaplaval skvělý čas těsně nad 10 hodin (o 4 hodiny rychleji než Haan). Dálková plavkyně Hlaváčová pak vylepšila český rekord na 8 hodin a 42 minut. Kanál La Manche pokořilo už 11 Čechů.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Světový den mládeže v Kolíně nad Rýnem

V týdnu od 15. do 21. srpna 2005 probíhalo v Kolíně nad Rýnem v Německu světové setkání mládeže. Zúčastnily se ho statisíce mladých ze všech koutů celého světa. Mezi nimi také 3,5 tisíce mladých Čechů. Ve čtvrtek odpoledne 18. srpna se statisíce mladých lidí poprvé setkaly s novým papežem Benediktem XVI. Po půl páté odpoledne se Kolínem rozezněly zvony, které upozornily na to, že současný Svatý otec zahájil svůj dialog s mladými lidmi z celého světa - u příležitosti XX. světového dne mládeže. Papež Benedikt XVI. v 16.45 hodin vstoupil na jednu ze šesti lodí, které pluly po Rýnu mezi dvěma mosty - Zoobrücke a Hohenzollernbrücke. Na stejné lodi s ním byli i delegáti z různých zemí světa, mezi nimi i Marta Majvaldová a Václav Vacek z České republiky. Každá z dalších pěti lodí pak reprezentovala jeden z kontinentů. Na "evropské" lodi bylo celkem 25 mladých lidí z České republiky. Na lodi s mládeží bylo celkem 11 českých a moravských biskupů. Část české mládeže stála na břehu Rýna, část se šla podívat ke katedrále (kam papež zavítal po projíždce na lodi) a část se šla postavit podél cesty, po které pak Benedikt XVI. projel papamobilem cestou k Arcibiskupskému paláci, kde byl ubytován. Ve své promluvě papež Benedikt XVI. mladým lidem mimo jiné řekl: "Dnes je mým úkolem ujmout se mimořádného duchovního dědictví, které nám papež Jan Pavel II. zanechal. On vás miloval, vy jste to pochopili a tuto lásku jste s elánem svého mládí opětovali. Nyní je naším společným úkolem proměnit jeho učení ve skutek. S tímto závazkem jsme zde v Kolíně jako poutníci, kteří jdou ve stopách svatých Tří králů."

Během páteční křížové cesty zavítal do Českého národního centra v kostele sv. Anežky římské biskup Mons. Renato Boccardo. Přišel rovnou od Svatého otce po oficiálním skončení jeho programu. České mládeži mimo jiné řekl: "Přijel jsem rovnou od Svatého otce. Pověděl jsem mu, že jdu navštívit České národní centrum a on mi kladl na srdce: 'Vyříd' jim, že jim posílám své zvláštní požehnání.' Mons. Boccardo mluvil velmi přátelsky a osobně. Mladí z Čech a Moravy proto na jeho slova často reagovali bouřlivým potleskem. Vše vyvrcholilo, když na závěr prohlásil: 'Jestli souhlasíte, vyřídím Svatému otci, že s vámi mladými z České republiky může počítat.' A protože následoval obrovský aplaus, dodal: 'Vyřídím tedy, že za papežem stojíte.'"

Posledním a vrcholným setkáním Svatého otce s mladými lidmi byla slavná nedělní mše svatá na Marienfeldu 21. srpna. Účastnilo se jí přes milion mladých lidí z celého světa, kteří aktivně reagovali na papežova slova. Hlavním tématem nedělní homilie byla Eucharistie. Papež Benedikt XVI. ve svém kázání řekl: "V Eucharistii přichází ústřední akt proměny, který jediný může skutečně obnovit svět: násilí se proměňuje v lásku a smrt v život. Tato první a základní proměna násilí v lásku, smrti v život pak s sebou nese další proměny. Chléb a víno se stávají Tělem a Krví. Proměna se ale nemůže zastavit tady, naopak, musí teprve naplno začít. Tělo a Krev Krista nám jsou dávány, abychom my sami byli proměněni. My sami se musíme stát Kristovým Tělem, jeho vlastní tělo a krev." Promluva Svatého otce byla výzvou s mnoha tvářemi. Ve své řeči Benedikt XVI. mladé lidi vyzval: -

"Svoboda neznámá užívat si života, považovat se za naprosto autonomní, nýbrž řídit se podle měřítek pravdy a dobra, abychom se tak stali my sami pravými a dobrými." - "Nedejte se odradit od účasti na nedělní eucharistii a pomáhajte také ostatním, aby ji objevili. Jistě, aby z ní vyzařovala radost, kterou potřebujeme, musíme se učit stále lépe ji rozumět v její hloubce, musíme se učit milovat ji. Nasadíme se v tomto smyslu - stojí to za to!" - "Pomáhejte lidem objevit pravou hvězdu, která ukazuje cestu: Ježíše Krista! Snažme se my sami poznávat ho stále lépe, abychom mohli přesvědčivě vést k němu také ostatní. Vytvářejte společenství založená na víře!" - "Spontánnost nových komunit je důležitá, ale důležité je také zachovat společenství s papežem a s biskupy. Oni mají být zárukou toho, že nehledáme soukromé stezky, že žijeme v oné velké Boží rodině, kterou Pán založil na dvanácti apoštolech." - "Nesmíme například nechávat staré lidi jejich samotě, nesmíme přecházet bez povšimnutí kolem trpících. Když myslíme a žijeme v síle společenství s Kristem, otevírají se nám oči. Tehdy se nebudeme už přizpůsobovat živoření, které se stará jen o sebe sama, ale uvidíme, kde a jak jsme zapotřebí." Na závěr svého kázání papež mladým lidem řekl: "Vím, že vy mladí, toužíte po velkých věcech, že se chcete zasazovat za lepší svět. Ukažte to lidem, ukažte to světu, který očekává právě toto svědectví od učedníků Ježíše Krista, a který - zejména skrze vaši lásku - bude moci objevit hvězdu, kterou následujeme. Pokračujeme spolu s Kristem a žijeme svůj život jako ti, kdo vpravdě uctívají Boha! Amen." Při závěrečné modlitbě Anděl Páně papež oznámil, že příští SDM se bude konat v australské Sydney v r. 2008.

Roger Schütz z Taizé zavražděn

Zakladatel ekumenické komunity ve francouzské vesničce Taizé Roger Schütz byl zavražděn 16. srpna 2005. 90letého Rogera Schütze napadla 36letá Rumunka při večerní bohoslužbě v Taizé, které se účastnilo na 2.500 věřících. Žena duchovního třikrát bodla do krku a i přes rychlou pomoc se ho nepodařilo zachránit. Ostatní účastníci bohoslužby ji pak přemohli a zadrželi. Mezinárodní společenství v burgundské vesničce založil protestantský pastor Schütz v roce 1940 spolu s dalšími katolíky a protestanty z dvaceti národů, aby pod jeho duchovním vedením pracovalo pro smíření a pokoj. Do Taizé se rovněž již celá desetiletí sjíždějí tisíce mladých lidí z celého světa k meditacím a kulturním akcím. Plným jménem Roger Louis Schütz-Marsauche (rodilý Švýcar) se usadil v Taizé v roce 1940, po čtyřletém studiu teologie v Lausanne a ve Štrasburku. V roce 1949 složil sliby prvních sedm bratrů. Dnes zde tvoří společenství přibližně 100 bratrů různých vyznání, více než třetina z nich jsou katolíci. Komunity z Taizé žijí v současnosti také v mnoha městech tzv. třetího světa. Za své "dílo smíření" obdržel bratr Roger mnohá vyznamenání, mj. Templetonovu cenu, která bývá označována jako "Nobelova cena za náboženství", mezinárodní Cenu Karla Velikého v Cáchách, cenu Unesco za výchovu k míru a v roce 1997 mu propůjčila katolická univerzita Notre Dame v Indianě v USA Mezinárodní cenu za humanitární nasazení. Několikrát ho přijal v soukromé audienci papež Jan Pavel II. Více: <http://www.taize.fr>.

Ježíš nás zve na vnitřní pouť, která se nazývá adorace

Pokračování ze str. 3

otevřít evangelium a listuje jeho stranami; a to se děje i nyní. V jejich životech se jako ve velké ilustrované knize odhaluje bohatství evangelia. Oni jsou světelnou brázdou Boží, kterou on sám v dějinách vyznačil a stále vyznačuje. Můj ctihodný předchůdce Papež Jan Pavel II. blahorečil a svatořečil velký zástup osobností z dávných i nedávných dob. Na těchto postavách nám chtěl ukázat, jak být křesťany, jak správně vést vlastní život – abychom žili Božím způsobem. Blahoslavení a svatí byli osobami, které nehledali zaplout vlastní štěstí, ale chtěli prostě dávat sebe sama, protože byli zasaženi Kristovým světlem. A tak nám ukazují cestu ke štěstí, ukazují, jak se stát opravdu lidskými osobami. Právě oni byli pravými reformátory v kolísavém běhu dějin, které mnohokrát pozvedaly (dějiny) z temných údolí; z oněch proláklín, jež stále znovu hrozí pádem; právě oni je vždy znovu osvěcovali, když bylo potřeba, aby umožnili přimout – mnohdy i v bolesti – slovo, které Bůh vyslovil na konci svého stvořitelského díla: „A bylo to dobré“. Stačí vzpomenout na postavy jako svatý Benedikt, svatý František z Assisi, svatá Terezie z Ávily, svatý Ignác z Loyoly, svatý Karel Boromejský, na zakladatele řeholních řádů z 19. století, kteří podporovali a udávali směr sociálnímu hnutí, nebo na světce naší doby – Maxmiliána Kolbeho, Editu Steinovou, Matku Terezu nebo Otce Pia. Když se zamýšlíme nad těmito postavami, učíme se, co znamená „klanět se“, a co znamená žít podle měřítka betlémského dítěte, podle měřítka Ježíše Krista a samotného Boha.

Svatí, jak jsme řekli, jsou pravými reformátory. Nyní bych to chtěl vyjádřit ještě radikálněji: jediné od svatých, jediné od Boha přichází pravá revoluce, podstatná změna světa. V minulém století jsme zažili revoluce, jejichž společným programem bylo nečekat už nic od Boha, vzít osud světa zcela do vlastních rukou. A tak se stalo, jak jsme viděli, že se lidská a částečná hlediska stala absolutním měřítkem orientace. Absolutizace toho, co není absolutní, nýbrž relativní se nazývá totalitarismus. Neosvobozuje člověka, naopak bere mu jeho důstojnost a zotročuje ho. Svět nemohou zachránit ideologie, ale jediné obrácení k živému Bohu, který je naším Stvořitelem, zárukou naší svobody, zárukou toho, co je opravdu dobré a pravdivé. Pravá revoluce spočívá jediné v radikálním obrácení k Bohu, který je měřítkem spravedlnosti a zároveň je věčnou láskou. Co jiného než láska by nás mohlo zachránit?

Milí přátelé! Dovolte mi dodat ještě dvě krátké myšlenky. O Bohu mluví leckdo; ve jménu Božím se hlásá i nenávist a páchá násilí. Proto je důležité objevovat pravou Boží tvář. Králové z Východu ji našli, když padli na zem před dítětem v Betlémě. „Kdo vidí mě, vidí Otce,“ říkal Ježíš Filipovi (Jan 14,9). V Ježíši Kristu, který dovolil, aby jeho srdce bylo kvůli nám probodeno, v Něm se ukázala pravá

tvář Boha. Budeme ho následovat spolu s velkým zástupem těch, kdo nás předešli. A tak půjdeme po správné cestě.

Znamená to, že si nekonstruujeme nějakého soukromého Boha, soukromého Ježíše, ale věříme, že se klaníme před Ježíšem, kterého nám ukazují Posvátná Písma a který se zjevuje jako živý ve velkém zástupu věřících, zvaném Církev; je stále s námi a zároveň vždy před námi. Církev můžeme hodně kritizovat. Víme o tom a řekl nám o tom i samotný Pán: církev je síť s dobrými rybami i se špatnými rybami, pole, na němž roste pšenice i plevel. Papež Jan Pavel II., který nám v mnoha blahoslavených a svatých ukazoval pravou tvář církve, také neváhal požádat o odpuštění za to, co špatného se stalo v dějinách kvůli jednání a slovům lidí církve. Tak i nám ukazuje náš pravý obraz a povzbuzuje nás, abychom se – se všemi svými nedokonalostmi a slabostmi – připojili k průvodu svatých, který má počátek ve Třech Králích z Východu. Konec konců skutečnost, že v církvi existuje i plevel je utěšující. Díky tomu můžeme navzdory všem svým nedokonalostem doufat, že stále ještě následujeme Ježíše, který povolal právě hříšníky. Církev je jako lidská rodina, ale zároveň je také velkou rodinou Boží, skrze kterou On vytváří prostor společenství a jednoty napříč všemi kontinenty, kulturami a národy. Proto se radujeme z toho, že patříme k této velké rodině; radujeme se, že máme bratry a přátele po celém světě. Právě tady v Kolíně zakoušíme, jak je pěkné patřit k rodině široké jako svět, která zahrnuje nebe a zemi, minulost, přítomnost i budoucnost a všechny části země. V této velké společnosti poutníků kráčíme spolu s Kristem, jdeme s hvězdou, která osvěcuje dějiny.

„Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem a klaněli se mu“ (Mt 2,11). Milí přátelé, to není vzdálený, dávno minulý příběh. To je přítomnost. Tady ve svaté Hostii je On před námi a mezi námi. Stejně jako tenkrát je tajemně obestřen svatým mlčením a – jako tenkrát – právě tak odkrývá pravou Boží tvář. On se kvůli nám stal zrnem, které padá do země, umírá a přináší plody až do konce světa (srv. Jan 12,24). On je přítomen, jako tenkrát v Betlémě. Zve nás na vnitřní pouť, která se nazývá adorace. Vydejme se nyní na cestu na tuto pouť a prosme ho, aby nás vedl. Amen.

Rádío Vaticana

Překlad Johana Bronková

ČESKÉ MŠE SVATÉ

Každou sobotu v 6.30 večer

Kostel Panny Marie Svatohorské
2414 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

**Každou neděli v 10.30 dopoledne
ve čtvrtek a v pátek v 7.30 večer**

Kaple Misijního domu
2340 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

11.září uplyne rok od zavraždění P. MUDr. Ladislava Kubíčka

Zpráva z tisku :

Trest za vraždu faráře potvrzen

Sedmadvacetiletý Rudolf Šamko půjde definitivně na 17 let do vězení za loupežnou vraždu třebeňského faráře P.Ladislava Kubíčka. Pravomocným rozhodnutím mu totiž ve středu 15.června pražský vrchní soud potvrdil původní výjimečný trest vyměřený v březnu ústeckým krajským soudem. Spolu se Šamkem byl obžalován z vraždy také jeho patnáctiletý komplic, který v březnu dostal 8,5 roků. Mladík ani státní zástupce se neodvolali, a rozsudek tedy nabyl právní moci. Vraždu podle soudu naplánoval právě patnáctiletý pachatel, který na třebeňskou faru docházel, a tak věděl, kde má P.Kubíček peníze. Dvojice pak loni 11.září vnikla brzy ráno na faru, aby se peněz zmocnila. Při krádeži je přistihl osmasedmdesátiletý farář. Muži pak kněze – jak uvádí rozsudek – usmrtili a založili požár, aby zahladili stopy.

Kdo byl ale P. MUDr. Ladislav Kubíček? Narodil se 3.ledna 1926 na Podkarpatské Rusi. Ta patřila po první světové válce zprvu Československu, potom Maďarsku, Sovětskému svazu, a teď tvoří součást Ukrajiny. P. Kubíček se ale považoval za pravého „Čechoslováka“. Říkal „maminka pocházela z Čech, otec z Moravy, já se narodil na Podkarpatské Rusi, byl jsem pokřtěný na Slovensku, studoval na Moravě, žiji v Čechách.“ Na předválečnou Podkarpatskou Rus vzpomínal jako na místo relativního blahobytu, jistoty a klidu. Nezaměstnanost prakticky neexistovala, rozvíjel se turistický ruch, dalo se tam celkem dobře žít.

Jak bylo již řečeno, jeho otec pocházel z Moravy a když je Maďari v roce 1939 z Podkarpatské Rusi vyhnali, koupil v Sychotíně u Kunštátu na Moravě starou chaloupku. V Brně byly školy a žil tam strýc, u kterého mohl mladý Kubíček bydlet, takže vystudoval v Brně. Na gymnáziu zapadl do křesťanského prostředí, ministroval v kostele, setkával se s řadou osobností, chodil do katolického spolku Moravan. Rozhodoval se mezi medicínou a teologií. Z medicíny ho soudruzi v roce 1948 na hodinu vyhodili – se svými názory

byl pro komunisty nepřijatelný. Dostal zaměstnání jako pomocná síla v nemocnici v Moravské Třebové - při nedostatku lékařů a personálu, ho tam rádi vzali – bez platu, jen za stravu a byt. Po roce praxe přišel příkaz z ministerstva, že může pokračovat ve studiu. Vrátil se na fakultu a medicínu dokončil v termínu. V padesátém roce promoval a na svou první praxi šel do Jihlavy. Měl sice jiné představy, ale vzhledem k tomu, že jeho životním heslem bylo plnit Boží vůli za všech okolností, nastoupil bez reptání v Jihlavě.

Nepobyl tam dlouho, musel narukovat. Jako osoba naprosto politicky nespolehlivá byl povolán k „pomocným technickým pracím – pětépé.“ Tam dělal střídavě lékaře nebo kopal uhlí, stavěl, prostě právě podle toho jestli byl v nemilosti nebo podle toho, jak tolerantní a rozumný byl nadřízený důstojník. Po jednom z dalších nesčetných politických malérů byl poslán na likvidaci dolu v Lánech a tam měl úraz s páteří. Vozíky s uhlím tahaly pod zemí ještě koně, jednou mu vozík vypadl z kolejí, musel do dřepu a zády ho vyzdvihnout zpátky na koleje. Ruplo mu v zádech a už se nepostavil. Šel k doktorovi, ale ten si nevěděl rady – byl v dolcích za trest, úraz nic neznamenal, musel i nadále fárat. Kamarádi mu pomohli přečkat nejhorší období, pak se záda spravila. Jeho další život u pětépé by mohl být označován za sbírku dramatických událostí, z nichž mnohé byly komické, jiné drastické, v souhrnu za přišemou zvůli komunistického režimu.

Měl ale velké štěstí, u pětépé zůstal jen dva roky. Nebylo to z milosti, zčistajasna přišla záchrana. Nikdo z pětépáků vůbec nepočítal s tím, že by se dostal domů. Až někdo ze soudruhů přišel s myšlenkou, že když je pětépáků už 60 000, pěstuje si v nich vlastně strana armádu složenou z čistě protistátních činitelů, a kdyby vznikl nějaký konflikt, mohli by se pětépáci zmocnit zbraní a byla by tu najednou velická organizovaná protistátní armáda. Tak ministr obrany Čepička z opatrnosti vydal rozkaz, aby je pustili do civilu. Zničehonic přišel rozkaz - pozítří jdete domů. Bylo to na svátek svaté Kateřiny 25. listopadu a od

té doby Kubíček sv. Kateřinu obzvlášť uctíval. Z pobytu na vojně si odnesl jednu velkou zkušenost – mluvit za všech okolností pravdu a neohlížet se na žádný osobní prospěch.

Po návratu z vojny se vrátil do Jihlavy, kde mu nabídli funkci obvodního lékaře. Dostal ten nejchudší obvod. A hned si zadělal na další velkou nesnáz. Do ordinace přijde pacientka, a že je nemocná pod obraz Boží. Bylo jasné, že na Pána Boha moc věřit nebude, tak se zeptal: „Vy na toho Pána Boha opravdu věříte?“ „Ale ne, to se přece jenom tak říká,“ odpověděla. Tenkrát všude visely obrazy Stalina, a tak se ji zeptal: „Proč tedy, prosím vás, neřeknete třeba pod obraz Stalinův?“ A bylo to. Pacientka hned všechno oznámila úřadům, okamžitě protokoly, urážka státníka na krku, věc předána soudu... Jenže právě v té době zasedal v Moskvě XX. sjezd strany, kde Chruščov Stalina odhalil jako zločince. A najednou byla i v Jihlavě situace obrácená: že by ten Kubíček měl předem nějaké informace? Co za tím asi je? Musíme na něj opatrně. Žádný soud se nekonal, jen přišla z krajského zdravotního úřadu zpráva, že je s okamžitou platností přeložen do nemocnice v Novém Městě na Moravě. Odpoledne dostal dekret a ráno už byl na viziť v Novém Městě. V rámci svého hesla - plnit vůli Boží – nástup stihl a byl rád, že z Jihlavy vypadl. Jen na jeho obvodě chtěli lidi stávkovat, kvůli tomu, že ho odveleli.

V Novém Městě to bylo velmi hezké, působil na chirurgii a gynekologii, jenže soudruzi si brzy vzpomněli, že potřebují doktora do rakouského pohraničí. Takový zapadákov! Nikdo tam nechtěl jít, přístup do oblasti byl jen na propustky, tak si vzpomněli na něj: věděli, že půjde, kamkoliv. Měl námítky: „Podívejte se, beze všeho do pohraničí půjdu, ale víte přeci, co jsem zač. Já půjdu v neděli do kostela a zase bude průšvih.“ „Všecko jsme probrali, nic se neboj,“ smáli se na zdravotním úřadě, „tam, kam tě posíláme, je farář ožrala a ty tam nemůžeš už nic pokazit.“ A tak nastoupil ve Vratěšíně v krásně zavedené ordinaci s rentgenem; kousek od ostatních drátů, skoro viděl do Rakouska. Do nemoc-

nice bylo daleko, skoro 40 kilometrů, a proto vedl sám na místě všechny možné poradny: dětskou, gynekologickou... Když se ženské dozvěděly, že byl ochoten chodit k porodům domů, ani jedna nešla родit do porodnice. Všechny děti odrodil doma, to byla krása! Jenže – a zase bylo všechno jinak – změnu bydliště musel hlásit na vojenské správě a tam nastala komplikace, jak může voják působit tak blízko ostře strážené imperialistické hranice?! Na vojenské správě seděla nějaká ženská a že prý z něj udělá důstojníka, aby mohl přímo na hranici působit. Musel před jakousi prověřkovou komisí. První otázka zněla: „Co byste dělal, kdyby přes hranice chtěl přejít nějaký tajný biskup z Vatikánu, a přihlásil se u vás?“ „Podívejte, řekl, „jsem tady lékařem, a ne, abych vám hlídal vaše hranice.“ „No dobře, dobře, ale kdyby se to stalo, tak co byste dělal?“ Řekl tedy pravdu: „Ověřil bych si, jestli je to opravdu biskup, klekl bych si před ním a požádal ho o požehnání.“ „Tak to nám stačí,“ uzavřela výslech komise a Kubiček musel z pohraničí. Mimochodem, dalším kádrovým deliktem bylo, že za Kubičkova lékařského působení přestal místní farář chodit do hospody.

Kubičkovou další štací byla psychiatrie v Havlíčkově Brodu, že bláznů snad už nijak nepřevychová. Ale ani tam nepobyl dlouho a přišlo nařízení propustit jej ze zdravotnictví definitivně. Asi kazil i bláznů.

I musel MUDr. Kubiček na pracovní úřad, že nemá zaměstnání a nějaké by chtěl. „Nefikejte nám, že jste lékařem a nemáte práci?“, divili se úředníci. „Skutečně, jsem ochotný dělat lékaře kdekoli – třeba za Tatrami –, jsem úplně k dispozici, ale žádné lékařské místo pro mne neexistuje.“ Nabídl mu tedy brigádu na dolech. Okamžitě souhlasil „dělal jsem v dolech už na vojně, hned si mě napište.“ Za dvacet minut byla napsaná smlouva a MUDr. Kubiček se stal horníkem v ostravských dolech. Udělal si havířský kurz – byl to už čtvrtý důl, kde pracoval – ale soudruzi potřebovali vysvětlit, proč lékař kope uhlí, a tak ho prostě zavřeli. Na výslech putoval zpátky do Jihlavy: „Jak působíte? Co děláte? Jaká je vaše činnost?“ Byl nařčen, že je vedoucím dvou protistátních skupin. Bylo by to k smíchu, kdyby to nebylo tak vážné. Kubiček kolem sebe nějaké lidi skutečně měl, ale místo samopalů měli jen růžence. Soudruzi ovšem věděli, že ideologická kontrarevoluce je horší než vojenská. Byli mazaní: pozatýkali členy „jeho“ skupin, ale

jeho samotného ne, byl tam jenom za svědka. Lidem mělo být jasné: je to fízl, naverboval ostatní, všichni jsou v kriminále a sám je volný. Jeho dalším neodpuštělným deliktem bylo, že rozmnožil modlitbu sv. Františka. Z té se najednou stala protistátní tiskovina. „Vždyť je to obyčejná modlitba,“ hájil se. „Máte povolení okresu na to, že ji smíte napsat a rozmnožovat? Když nemáte, tak je to protistátní.“ Z ničeho ho neobvinili, ale ve vazbě musel zůstat. Stěžoval si, ale nakonec byl obviněn za pobuřování na podvracení republiky. A tak byl odsouzen za podvracení republiky. Dostal jen dva a půl roku – to byla nutná dávka, aby mohl být zbaven občanských práv.

Trest strávil na Ostravsku, kde při uhelných trestaneckých lágrech dělal lékaře. Čili: v civilu kopal uhlí, kdežto v kriminále lékaře. Dost zajímavé, že.

Mezitím mu umřela maminka a otec zůstal v Sychotíně sám. „Snaž se přijít domů, ať jsme tady aspoň dva,“ vzkázal mu. Když jej na amnestii propustili, našel si práci v Letovicích v kamenoprůmyslu – bylo to jen osm kilometrů od Kunštátu a domů mohl denně dojíždět. Tesal pomníky na hřbitovy, schody, získal i doklady, že byl úředně vyškolený razič a leštič umělého kamene. Pobyl tam asi devět let a mezitím byl tajně vysvěcen na kněze.

Jednoho dne dostal od biskupa telegram, aby byl zítra v devět hodin na Letné. Dostal se do Prahy, do nějakého bytu k biskupovi Trochtovi – záclony stažené, byt prázdný, jedna svíčka, a během hodiny byl MUDr.

Ladislav Kubiček vysvěcen na podjáha, jáha a na kněze. Trapné na celé záležitosti bylo, že o svěcení neexistoval žádný úřední doklad. Až potom, po létech mu na konzistoři vystavili nějaký dokument, takže se stal knězem i oficiálně. Soudruzi nikdy nepochybovali o tom, že knězem byl, ačkoliv neměli sebemenší důkaz. Ještě téhož dne, po vysvěcení, dojel domů a v jedenáct hodin v noci sloužil ve svém pokojíku svou první mši svatou. Nikdo o ní nevěděl. Takhle v noci pak dlouho sloužil mše. Že byl knězem nevěděl ani tatínek, teprve v roce 1968 se P. Kubiček stal knězem i oficiálně.

V tomto převratném roce chtěl biskup pro něj získat státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti, aby mohl nastoupit do duchovní správy. K tomu ale musel mít čistý rejstřík trestní, což samozřejmě neměl. Pokud se ale v povinné lhůtě pěti let od skončení posledního trestu nedopustil žádného nového „zločinu“ – a toho se naštěstí už nedopustil – a kdyby mu dal kladné stanovisko zaměstnavatel, mohl by souhlas dostat. Jeho kněžství vešlo v zaměstnání ve známost až tehdy, když přišlo soudní rozhodnutí, že žádají kádrový posudek, neboť má být ustanoven za kněze v Nymburce. Mezi dělníky bylo z toho najednou velké haló. Když pak měl oficiální veřejnou primici v Kunštátě, přijeli na ni všichni zaměstnanci z podniku. Bylo to moc hezké. Nastoupil tedy jako kněz do Nymburka a Velelib a měl velký úspěch, což opět budilo u úřadů nelibost. Byl ale kaplanem a jeho šéfem byl pater Hlouch. Byl to moc hodný

šéf a před církevním tajemníkem jej úspěšně kryl. Nicméně byl záhy přeložen. Další jeho štací byl Benešov nad Ploučnicí, tam byl již svým vlastním šéfem a vyhledávaným knězem. S okresním církevním tajemníkem se spřátelil, takže mohl po nějakou dobu klidně pracovat. Jeho úspěchy se však nedaly přehlednout, takže nakonec byl opět přeložen. Tentokrát do Vysokého do Krkonoš.

Bylo tam krásně. Opravoval všechny kapličky kolem dokola, chodila tam děcka, hrálo se na kytaru, zpívalo, fara fungovala jako rekreační středisko. Působil tam tajemník, o kterém mu řekli, aby si na něj dával pozor – prý by každého faráře nejradši zničil. Skutečně všechno pořádkem kontroloval. Bylo to ale legrační: chtěl prohlédnout kostel, prošli ho a on se ptá, kde vzal betlem. Vysvětlil mu, že je v kostele snad už sto let a je jenom zrestaurovaný, ostatních vylepšení si ale vůbec nevšiml.

Jindy chtěl zase vidět pokoje v prvním poschodí fary – jenže ty místnosti byly právě plné mládeže. Musel ho zdržet, tak povídá: „Jdu to tam trochu upravit.“ Co ale s těma klukama a holkama? Zamknul je na záchodě a do koupelny a když přišel na obhlídku tajemník, viděl jen prázdné prostory.

Stížnosti ale chodily pořád, až se soudruzi tajemníci uradili, že mu musí odebrat státní souhlas, neboť už to takhle dál nejde. Kapitulní vikář Hendrych mu později vyprávěl, jaké to bylo dramatické jednání: Všichni se shodli, že Kubiček dál už nemůže působit, načež vstal krajský tajemník Dlabal a řekl jedinou větu: „Neznám socialističtějšího kněze, než je Kubiček.“ Sedl si, všichni zmlkli a bylo po revoluci. „Měl bys mu dát flašku slivovice, vždyť tě zachránil,“ radil Hendrych a P. Kubiček mu ji skutečně dal.

P. Kubiček pak i nadále střídal farnosti v litoměřické diecézi. Jednu dobu byl i ve Frýdlantu a tam jsem ho poznala i osobně, byli jsme tam s manželem několikrát na návštěvě. Útulná fara, obrovský, vysoký kostel. P. Kubiček měl už ve zvyku, že kostely opravoval, tady se právě stavělo lešení. Bylo nás tam víc, všichni pomáhali. Na mně chtěl, abych pomáhala nahoře na lešení, nechtěla jsem, trpěla jsem závratí. Nakonec si dal říci a jen jsem podávala lešeníářské trubky do té ukrutné výšky. Nohy jsem si mohla uběhat, z lešení přšely pokyny jako „dvojkou, čtyřku, šestku“, což znamenalo podej trubku v příslušné délce. Kubiček byl obdivuhodný, jak perfektně, naprosto odborně, to vysoké lešení stavěl. Prá-

ce to byla namáhavá, ale všechny nás těšila.

A jak jsme se ve Frýdlantu živilí? P. Kubiček byl pěkný asketa – ve všední dny jsme všichni byli vegetariány, v neděli se vařil slavnostní masitý oběd. Nejhorší byly snídaň. To přišly na stůl syrové ovesné vločky, instantní kávová náhražka a horká voda. Určitě nikdo netrpěl po takovéto stravě žaludečními potížemi. Atmosféra na fáře byla ale hřejivě krásná, byla tak krásná, že jsme se všichni opakovaně vraceli. P. Kubiček byl skutečně charismatická osobnost, v jeho blízkosti srdce plesalo. Pobyt tam byl spojen s politickým rizikem, ale nic naplat, nic nás nemohlo zabrzdit a do Frýdlantu jsme jezdili s velkou chutí dál.

Vedle své oficiální farnosti spravoval P. Kubiček i farnost korespondenční. Jeho adresář byl více než obsáhlý. Jako odborník na věci manželské, na plánované rodičovství, na hraniční sféru mezi medicínou, psychiatrií a duchovním životem; na neurozy, těhotenské problémy, potraty, postižené děti, neplodná manželství, byl kontaktován bezpočtem lidí. Hodně korespondence se týkalo také mládeže, seznamování, rozcházení, lásky a zklamání – pro každého měl pochopení a radu. A na druhé straně ho zajímalo i vše kolem litoměřického hospice, nemoci a umírání. Oficiálně byl i kaplanem v nemocnici v Litoměřicích, a kaplanem ve litoměřické věznici – jednou za čtrnáct dní trávil den s vězni, kteří o to měli zájem. Nezanedbával ani domovy důchodců.

Jeho posledním působištěm byly Třebenice, které se mu staly osudnými. V sobotu 11. září 2004, brzy ráno dva zloději v přízemí rozbili okno a vloupali se do fary. Jeden z nich, ten mladší, byl jeho ministrantem a přivedl si kamaráda. Při krádeži je P. Kubiček přistihl, a to byl konec. Ministrant trval na tom, že kněze musejí zabít, protože ho znal a poznal a mohl by je prozradit. Jeho smrt byla velice krutá.....

P. Kubiček se mnohokrát v modlitbě dávno a neodvolatelně vyslovil svůj souhlas s jakýmkoliv (!) způsobem své smrti. Kdykoliv mluvil o Zvěstování Panně Marii a citoval její „fiat - ať se mi stane“, dodával „cokoliv“ – a to byl i jeho osobní způsob přijímání Boží vůle. Cokoliv.

Otcovým celoživotním krédem bylo: „Radost mi působí konat Tvou vůli (Bože), hluboko v nitru mém jsou zákony Tvoje.“ (Ž 40) Tento žalm měl i v záhlaví dopisních papírů, ale především jej měl v srdci. Všichni, kdo mu byli blízko věděli, že jeho velkou touhou bylo zemřít u oltáře. Vy-
dával se do krajnosti a doufali jsme, že se

mu jeho velké přání jednoho dne (co nejpozději) splní. Ve středu v trebenickém kostele připomínal blížící se výročí 11. září: „Opět se bude mluvit o terorismu, ale že si sami vraždíme své vlastní nenarozené děti, to už si do souvislosti nedáme.“ Ve čtvrtek před sobotní vraždou mluvil v kázání o mučednictví jako o milosti a výsadě, která není jen tak pro každého.

P. Kubiček byl také autorem. Nejprve vyšla v Matici cyrilometodějské knížka „Život – největší umělecké dílo“ a pak i „Velké tajemství – manželství jako umělecké dílo“.

Další dvě knížky P. Ladislav dopsal těsně před smrtí. Ty by měly v brzké době s pomocí Boží vyjít. 9. září P. Ladislav řekl doslova: „Vím, že už nic jiného nenapíši. Tohle jsem měl napsat, tak jsem to napsal a tím končím.“

Rukopis knihy „Vůle Boží – zbožná fráze?“ stačil ještě odevzdat Karmelitánskému nakladatelství. Dostal k podpisu autorskou smlouvu. Podepsal ji a začal si ji odzadu zběžně pročítat. Jakmile se pracoval k odstavci o honoráři, vytáhl pero a začal škrtat. Stanovil si podmínku, že honorář bude nulový. Ředitel KNA tedy do smlouvy napsal 0,- Kč, ale pokusil se tuto podmínku alespoň trochu obejít: „Naturálně (v knížkách) 10 % z prodaných výtisků.“ Otec Ladislav i tuto větu přeškrtnul. Námitky jako, máte peníze na opravu čížkovického kostela, nepřipouštěl. „Však on se Pán Bůh postará. Tohle musí být čistě! Pán Bůh mi nedal hřivny na to, abych z nich tyl. Už teď je možné si knihu objednat na adrese KNA, Kostelní Vydří 58, 380 01 Dačice, nebo na e-mail: zasilky@kna.cz.“

S druhou knížkou – „O svobodě“ – to bylo dramatictější, rukopis nestihl před svou smrtí předat do tisku, chtěl jej do tří dnů odeslat poštou. Tolik pozemského života však už v té chvíli před sebou neměl. A lupiči, ve snaze zahladit stopy, založili na fáře požár. Přesto byl v tom nepředstavitelném zmatku po požáru text rukopisu, sice zpřeházený, ale snad úplný, nalezen. Byl zapadlý za psacím stolem, mezi radiátorem a stěnou. Kovový svícen na psacím stole se žářem roztavil, ale papíry na něm neshořely! Jak si to vysvětlí ateista, to nevím, mně je to naprosto jasné. S Ladislavovou knížkou „O svobodě“ má Bůh svůj záměr, proto nedopustil, aby shořela.

Otec Ladislav byl výjimečný člověk. Budiž mu čest, chvála a dík.

Praha, červenec 2005
Dr. Marcela Šafaříková

Kardinál MILOSLAV VLK, arcibiskup pražský navštíví Chicago

Srdečně Vás zveme na

Slavnostní mši svatou v sobotu 17.září 2005 v 6.30 večer,
kterou bude sloužit pan kardinál spolu s biskupem Petrem Esterkou
v kostele Panny Marie Svatohorské
2414 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

Slavnostní banket po mši svaté v 8.00 večer
v restauraci KLAS
5734 W. Cermak Rd., Cicero, IL 60804

Bližší informace a přihlášky na banket:
Adele Vacek 708 – 484 3856

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road

Berwyn, IL 60402

Tel. (708) 795 - 4400

KARLIN CLUBROOM FRIDAY NIGHTS, 2005

Dancing from 8:00 PM - Midnite

Karlin Hall and Club

5304 Fleet Ave, Cleveland, OH

For details and updates call:

216 - 883 - 4760 or 216 - 581 - 3708

September **2: "FRIDAY NIGHT DANCE"**
 9: BOB LUBECK
 16: JAM NIGHT WITH AL
 23: T. B. A.
 30: AL MACHUSICK

October **7: "FRIDAY NIGHT DANCE"**
 14: JOHN PASTIRIK
 21: JAM NIGHT WITH AL
 28: BOB LUBECK

*H. Marik
Sons*

Funeral Home of Berwyn

Slouží české komunitě čtyři generace

6507 W. Cermak Road, Berwyn, IL 60402

Phone: (708) 484 - 6310

Barbara Marik Baken - Director

Owned by SCI Illinois Inc.

Vděčná vzpomínka

30.září 2005 uplyne pět let od chvíle, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek, bratr, strýc a přítel, pan

Julius Maňkoš

Narodil se 12.srpna 1933 v Kapušanech u Prešova na Slovensku a pocházel z pěti dětí. Hluboce věřící rodiče mu vstoupili do srdce víru v Boha a lásku k lidem, které jej provázely po celý život. Po okupaci Československa Sovětskou armádou v roce 1968 odešel se svou rodinou za svobodou do USA. Zde prošel mnoha zaměstnáními a jako starostlivý otec se pečlivě staral o svou manželku a tři syny. Mimo to byl aktivní v mnoha krajan-ských organizacích. Celý život byl poznamenán hlubokou vírou v Boha a vroucí láskou k Panně Marii. V naší krajan-ské komunitě v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru po dlouhá léta konal službu lektora a kostelníka. Jeho tělo nyní odpočívá v milované rodné zemi na Slovensku v Prešově.

Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována v sobotu 1.října v 6.30 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Děkujeme všem, kdo si na našeho milovaného manžela, tatínka a bratra spolu s námi vzpomenou v modlitbě

Mária Maňkošová, manželka

Ján, Juraj a Nik, synové

Františka Zacharová a Mária Wachutová, sestry
Ladislav Maňkoš, bratr

Bolestná vzpomínka

Nyní trvají víra, naděje a láska, tyto tři;
ale největší z nich je láska

(1 Kor 13, 13)

Před pěti léty 8.září 2000 ve věku 78 let byl po dlouhé těžké nemoci povolán na věčnost náš milovaný manžel, starostlivý tatínek a dědeček, pan

Ing. Jan Vacek

Narodil se v Chicagu v České Kalifornii 17.listopadu 1921. Byl hrdý na svůj český původ, dobře a rád mluvil česky. V r. 1943 se oženil s Adelou Sládkovou, s níž prožil 57 let šťastného manželství. Pracoval jako návrhový inženýr u firem, které stavěly budovy, mosty apod. po celé Americe. 50 let bydlel v Berwynu, kde se svou manželkou Adelou vychoval syna a dceru. V r. 1985 prožil bolestnou ztrátu drahého syna Prof. Dr. Johna Vacka, který předčasně odešel na věčnost.

Vážil si velice vzdělání, měl rád literaturu a byl dobrým znalcem hudby. Radoval se z vysokého vzdělání svých dětí a vnoučat. Jeho tělo odpočívá v mauzoleu hřbitova Woodlawn.

Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována 17.září 2005 v 6.30 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

Ať odpočívá v pokoji a světlo věčné ať mu svítí.

Adela Vacková, manželka

Dr. Margaret Trybus, dcera s manželem Dr. Dennis
Gretchen, Fritz a John, vnoučata

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

zahajuje sou podzimní činnost
a srdečně zve své členy a přátele
na zajímavý večer

ve středu 14.září 2005 v 6.30 hodin večer
v budově MidAmerica Bank (4. patro)
5900 W. Cermak Rd. Cicero

Na programu večera bude

HISTORIE NÁRODNÍHO A STAVOVSKÉHO DIVADLA V PRAZE

V pořadu bude předvedeno nádherné barevné video s anglickým slovním doprovodem a dále umělecké diapositivы znázorňující historii a architekturu těchto nejznámějších a nejoblíbenějších pražských divadel.

Těšíme se na Vaši návštěvu a stálou přízeň a podporu.

Dobrovolný dar \$3.00.

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago

Vroucí vzpomínka

*Dne 2.září 2005 uplynul jeden rok,
kdy nás navždy opustil můj milovaný manžel,
otec a dědeček pan*

Josef Hrudkaj

Jeho popel je uložený na hřbitově
Královny Nebes v Hillside, IL

Něžnou vzpomínku věnuji

Anežka Hrudkajová, manželka
Děti a vnoučata

Česká Misie v Chicagu
Vás srdečně zve na tradiční
Pout' na Holy Hill
 na Svatý Kopeček ve Wisconsinu
v neděli 2.října 2005

odjezd autobusu z Čermák Plaza od McDonald
 v 8.00 hod. ráno

v 11.00 hod. dopoledne křížová cesta
 potom možnost svatě zpovědi
 oběd individuálně v místní kafeterii

ve 2.00 hod. odpoledne
česká mše svatá v hlavním kostele
 a po ní pobožnost v kapli Panny Marie

Cena autobusového zájezdu: \$ 30.00
Bližší informace a přihlášky:

Fr. Dušan Hladík -Telefon (708) 656 7472
 Blanka Příkazská -Telefon (708) 484 5950
 Emilie Sovová -Telefon (708) 442 7525

Malé přání k narozeninám

Dva sportovci, kteří stáli u zrodu
 „Československých sportovců v zahraničí“
 oslavují v září své narozeniny .

Karel Fišer,

který se 1.září dožívá 84 let

Luboš Hromádka,

který se 2.září dožívá 79 let.

Oba vypadají zdravě a hravě, že by ještě mohli kopat
 za jedenáctku „starých pánů“.

Vzpomínáme na Sportovní turnaje a
 Večery vítězů, „Night in Prague“ v Clevelandu,
 které oba jubilanti organizovali a řídili.

Hodně zdraví a zduaru oběma přejí
Bývalí sportovci a krajané z Clevelandu

Srdečné blahopřání

*By život Ti plynul
 v Boží lásce
 Ti vyprošujem
 k Tvé šedesátce...*

Váženému a milému panu
Rogerovi Dvořákovi,

neúnavnému pracovníkovi v naší
 České misii, který často obohacuje
 naše české mše svaté svým
 varhanickým uměním k jeho

60. narozeninám

na Nebeském Otci vyprošují
 plnost milostí a dobré zdraví a
 vše nejlepší ze srdce přejí

Fr. Dušan Hladík
A všichni přátelé z České misie

REMONT EP INC.

Evžen Peroutka

**Zavedená česká
 stavební firma,**

nabízí veškeré práce remodelingu
 v tomto sortimentu:

Framing, drywall, plumbing,
 painting, obklady, dlažba

Remodeling:

koupelny, kuchyně,
 byty, basementy.

Kontakt: Evžen Peroutka
 Tel: 773 – 802 3280

66. MORAVSKÝ DEN

TÚFARANKA
ze Šakvic

Hraje: Tufaranka (Dechová kapela z Jižní Moravy z České Republiky)
Sponzoruje Ústředna Moravských Spolků

Neděle 25.září 2005

- ❖ **Mše Svátá – 10:00 ráno**
- ❖ **Program – 2:00 odpoledne**
- ❖ **Taneční Zábava po Programu**

**UNION HALL #150
6200 WEST JOLIET ROAD,
COUNTRYSIDE, ILLINOIS, USA**

**TANEČNÍ ZÁBAVA S UVÍTÁNÍM HOSTŮ SE KONÁ V SOBOTU,
24.ZÁŘÍ 2005 V 8:00 VEČER V UNION HALL #150
6200 WEST JOLIET ROAD, COUNTRYSIDE, ILLINOIS
PRO BLIŽŠÍ INFORMACE, VOLEJTE (708) 562-2307
NEBO**

Můžete nás najít na: <http://unitedmoraviansocieties.org/>

Babička má nyní přednost

Potkaly jsme se jakoby zcela náhodou. Zнала mého muže z jedné přednášky a je čtenářkou Vision 2000. Daly jsme se do řeči a ten rozhovor na mě tak zapůsobil, že jsem si domluvila interview na příští den.

Manželé Schreibreithnerovi mě radostně a srdečně přivítali ve svém hezkém domku v Hofamt Priel (Rakousko), který si domácí pán vyzdobil jako umělecké dílo. Posadili jsme se spolu v útulné obývací kuchyni. U velkého stolu sedí ponořená do sebe, zdánlivě neoslovitelná Alžběta babička. Domáci paní začíná vyprávět: Narodila se 1962 v Ybbs an der Donau a vyrůstala ve Fürholz, který patří do farnosti Persenbeug. Tam navštěvovala základní školu, pak měšťanskou školu v Ybbsu. Rodiče vedli ji i oba její sourozence v duchu tradice k návštěvě nedělní mše. I když rodiče většinou jdou do kostela s nimi, doma se o Bohu nemluví.

Alžbětu jako mladé děvče náboženství nijak nezajímá. Po skončení školní docházky nastoupí do učení jako kuchařka a během sezóny pracuje v Tyrolsku. Po vyučení se seznámí 1980 se svým budoucím mužem. Jako dvacetiletí se vezmou v roce 1981 na úřadě a 1982 v kostele.

Rodina se rychle rozrůstá. Nejdříve Angelika, rok nato Krista, ta už je dnes vdaná a má dvě děti, pak Petra a konečně 1987 Tomáš. Během šesti let čtyři děti. Úloha nijak lehká.

Mladí manželé bydlí nejdříve u rodičů a v roce 1983 začínají se stavbou vlastního domku. Rodiče jim dali pozemek. Alžběta zůstane s dětmi doma a pomáhá při stavbě, jak může. Celá rodina vydatně pomáhá a také babička podporuje Alžbětu při péči o děti a při různých pracích. Leopold kromě stavby a práce jako zámečnick dělá ještě mistrovskou zkoušku. Je to pořádná dávka! Pak přijme práci v Amstetten, kde vybudoval učňovskou dílnu, kterou vede již 13 let.

Stavba běží na velké obrátky a děti udržují maminku ustavičně v poklusu.

V roce 1987 prosí babička Alžbětu, aby ji zavezla do jedné modlitební skupiny. Místo aby se hned vrátila domů, rozhodne se mladá žena, že tam zůstane, protože tak je to méně složité. „Tři růžence, které jsem tam přečkala, mě málem porazily. Bylo to studená sprcha na mou hlavu,“ vypráví vesele. Bylo to na ni skutečně příliš.

Ale přesto zůstane v kruhu modlících se žen i přistě, když ji babička poprosí o šoféřskou službu. „Jak to?“ divím se. Alžběta

se směje. „Prostě jsem neměla odvahu říct babičce: Zavezu vás jenom a potom pro vás přijedu.“ Tak začne pomalu vrstát do této modlitební skupiny, i když si jako na začátku není jistá, zda tři růžence nejsou trochu přehnané. V podstatě je stále ve stadiu hledání víry. Tu jí babička dá bez komentáře jednu knížku se slovy: „Přečti si to, prosím tě!“

Byla to stará, ohmataná knížka o P. Piovi. „Hluboce zaujata jsem to přečetla jednou a ještě jednou – a cítila jsem, jak Ježíš otevírá moje srdce. Pro mě to byl radikální obrat,“ vypráví zaujatě a je v tom cítit hlubokou radost.

Jednoho dne se manželé rozhodnou, že se budou denně spolu modlit růženec. Pro Leopolda to nebyl žádný problém, protože na rozdíl od své ženy pochází z rodičovského domu, kde se víra opravdu praktikovala. Rád vzpomíná na tu dobu, když začali s touto společnou modlitbou. „Potřebuje to vždy nějaký impuls, abychom vybredli z té každodenní lopoty. Byla tu práce ve firmě, stavba domu, privátní práce, aby se něco přivydělalo na stavbu, pomoc sousedům a ještě musel zůstat čas pro děti. Bylo všechno stále stresové. A tak to dělalo člověku docela dobře spolu se pomodlit, i když jsme tu a tam při tom podřimovali. Byla to oblažující atmosféra, která posilovala vzájemné porozumění. Srůstali jsme ve víře. Jednou byl tažným koněm jeden, jindy druhý.“

Oba jsou rádi, že jejich srůstání ve víře nastalo v době, kdy děti byly ještě malé. Tak už mohly mít z toho užitek.

K růstu ve víře patří poutě do Medjugorje. Kvůli dětem však mohl jet vždy jen jeden. Spolu však navštěvují modlitební skupinu, která vznikla po jedné pouti. Alžběta vzpomíná: „V intenzivních rozhovorech jsme se nejdříve shodli v tom, jak je třeba víru prožívat v praxi, jak zdolávat všední den, jak přistupovat ke vzniklým problémům ve víře. Bylo zde mnoho diskusí o našem křesťanském životě.“ Že si ve věcech víry oba dobře rozuměli, to jsem poznala z nenuceného a samozřejmého způsobu, s jakým o tom mluvili a jeden druhému doplňovali myšlenky.

Od devadesátých let začala Alžběta žít podle doporučení Matky Boží z Medjugorje: denně mše svatá, měsíčně zpověď, pravidelný půst. „To velice posílilo moji víru,“ vzpomíná Alžběta a já slyším v jejím hlasu zřetelnou vděčnost.

„A co se tehdy změnilo u Leopolda?“ zeptala jsem se. Ten se zamyslí a odpoví:

„Když si člověk dobře stojí ve víře, nejsou problémy ve vztahu k druhým lidem. Každým setkáním nám chce Bůh něco říct. Jsme pozornější k vnuknutím Ducha Svatého. I když jsem už předtím byl ve farní radě, moje angažovanost se nyní posilila. Začal jsem se zabývat mládeží a založil jsem skupinu v Persenbeugu.“

V této skupině vyrůstají také jejich vlastní děti, vypráví Alžběta: „Mysleli jsme si, že je důležité, aby naše děti vytvářely s jinými dětmi skupinu s dobrým křesťanským základem. Leopold začal nejdříve ve skupině s jinými dětmi. Do té pak vrostly naše vlastní.“ Konají se hodiny pro mládež, mladí se podílejí na aktivitách farnosti a o prázdninách jede celá rodina s mladými na letní tábor.

Když byly děti větší, Leopold se stáhl. Nyní spolupracují Schreibreithnerovi s rakouským Radio Maria. Jednou měsíčně se vysílá pořad jejich domácí církve přímo od nich z domu. Jedna sprátená rodina se svými šesti dětmi je přichází posílit při zpěvu. Leopold vypráví: „Vysílání vyžaduje intenzivní přípravu. Začínáme písní a pozdravem, někdy následuje vyznání vin. Pak rozjímáme o životě některého světce a o jednom nebo více místech Písma svatého. Nakonec se modlíme dva desátky růžence, následují přímluvy a zpěv. Už jsme tak uskutečnili 42 programů.“

V této době začíná Alžběta pomáhat na faře při vedení domácnosti. Kontakt s mladými kaplany pozdního povolání, kteří zde vykonávají svou praxi a vyznačují silnou víru, velmi ovlivňuje duchovní život obou manželů.

Velmi na mě zapůsobila slova, jimiž Leopold popisuje místo, které zaujímá víra v jejich životě. „Dostáváme jiný pohled na život, protože víme, k jakému cíli směřuje naše putování. Pak ztrácíme na svém významu některé věci všedního dne, které se předtím zdály důležité: krásná dovolená, perfektní domácnost, hezké auto atd. Jistěže to všechno má nějakou cenu, ale není to skutečně důležité. Život z víry má prostě přednost.“ Alžběta vpadla se smíchem: „Já už ani nevím, kdy jsem měla poslední dovolenou, ale ano, bylo to v roce 1998, když jsme byli s dětmi v klášteře Güttweig, a v roce 1997 jsme ve výročí svatby byli v Medjugorje. Byl to krásný dárek.“

R. 1998 si babička zlomila kyčelní kost, nemohla už zůstat sama a Schreibreithnerovi se rozhodli, že si ji vezmou k sobě. Časem

se její stav zlepšil, ale zjistilo se, že trpí Alzheimerovou chorobou. „V dětství a mládí jsem vždy cítila, jak mě přitahuje. Má také velký podíl na mém obrácení a byla tu vždy pro mne. Proto bylo pro mě vždy samozřejmé, že ji vezmu k sobě, když to bude potřeba.“ Během celého našeho rozhovoru sedí ostatně babička samozřejmě beze slova za stolem. Působí, jako by byla duchem nepřítomná, ale jak se mi zdá, někdy se dívá na svou vnučku velmi intenzivně. Láskyplně se dívá také Alžběta na ni a tiskne její ruku.

Brzy nato, co se babička přistěhovala, jde Alžběta k ženskému lékaři: nádor na vaječniku s velkými výrůstky. Nikdo neví, zda jsou nebo nejsou zhoubné. Vyhledky jsou 50:50. V předvečer operace, je to 8. prosince 1999, sedí se svým mužem v nemocniční kapli. Důvěryplně hovoří s Ježíšem: „Ježíši, dávám ti celý svůj život, všechno, co na mě přijde. Ale musím ti také říct: S každou ženou, která sem přijde porodit dítě, bych si to ráda vyměnila.“ A manželovi řekne: „To je jedno, jak operace dopadne, ale budu-li schopná, zajedu opět do Medjugorje.“

Operace dopadla dobře. Jeden vaječník musel být vyoperován, na druhém je jen pěticentimetrový výrůstek, všechno je benigní. Veliká radost a vděčnost zavládla v rodině. Mnozí se za ni v tu dobu modlili. Ale trvá to tři roky, než se může opět vrátit k poutím.

Temperamentně vypráví a září při tom: „Byla to milostiplná pěší pouť. Něco takového jsme nikdy nezažili. Dobré rozhovory, vzájemná modlitba, mlčení, jen my dva... Dva dni to trvalo. Byl to pro mě kousek nebe. V jednom místě jsme prošli kolem jednoho pána, který seděl u cesty. Zeptal se nás: „Jistě jdete do Mariazel. Jdete si vyprosít dítě?“ Dali jsme se do smíchu. „Už máme čtyři. Jdeme na děkovnou pouť.“ Večer druhého dne jsme zažili krásnou mši svatou. A pak jsem odjela domů.“

O měsíc později se ohlásila malá Veronika. Něco, na co by Alžběta po přestálé operaci ani v nejmenším nepomyslela. Muž se smíchem připomíná: „Ježíš tě při tvé modlitbě v nemocniční kapli vzal za slovo, když sis myslela, že bys raději rodila dítě. Dcera se narodila v den čtyřicátých otco-vých narozenin: Viktorie, malá „Vítězkyň.“ „Viktorie je skutečně dar z nebe,“ dodává Alžběta. A ze způsobu, jakým to říká, poznávám její radost z maličkého člena rodiny.

Ve svých aktivitách: kruh matek, přednášky atd. je nyní omezena, protože je kvůli babičce a dceři zcela uvázaná v domácnosti. I se zdravotními problémy a operacemi musí bojovat. „Nedostanu se ani k tomu, abych byla každý den na mši svaté. Nejde to z časových důvodů. Touha tu sice je, a tak ji Pánu obětuji. Protože nyní mě potřebuje do-

ma u babičky, u dítěte. I s poutěmi to nejde jako dříve, ačkoliv bych tak ráda pokračovala.“

„Ke 40. narozeninám mi manžel daroval pouť k otci Piovi do San Giovanni Rotondo. Vždyť to byl otec Pio, kdo mě obrátil. Ale dodnes se mi pouť nepodařila. Tuto obět daruji nyní své rodině.“ Láskyplně a bez trpkosti vypráví dále: „Babička se mezitím stala intenzivním případem. Duševně je v konečném stadiu. Nemůže už mluvit. Není možno s ní vést prakticky žádný rozhovor. Když jí dávám jíst, musím jí říct: Babičko, musíš otevřít ústa. Sama od sebe to neví. Již tři roky je třeba ji zvedat a přebalovat jako malé dítě. Tím jsem velmi uvázaná. Ale Pán mi daroval tato léta života, z toho teď žiji. Po obrácení jsem prožila tolik radosti, a to vzhledem ke každému člověku.“

„Modlím se za své rodiče, za své sourozence při mších svatých, v novénách... Bylo to pro mě prostě strašně dojemné: Mohla jsem se dovědět, že je Bůh, že Ježíš je náš Vykupitel, a z toho pomyšlení jím i dnes moje srdce závat. Poznat to, to je ten nejdůležitější cíl. O to jsme usilovali, abychom to životem ukazovali našim dětem a také druhým lidem. To mi dává sílu pro těžké časy. Ted' je právě prožíváme.“

Ale nejen babička potřebuje velkou péči, je tu další pečovatelský případ v rodině. 68letý otec měl těžké krvácení do mozku a nyní leží v bdělém komatu, může jen trochu pohybovat hlavou, jinak je zcela ochrnutý. Rodiče bydlí odtud 300 metrů cesty. „Když přijdu a pozdravím ho, otočí hlavu. Pečuje o něho moje matka a jeden ošetřovatel. I naše Angelika, která je ošetřovatelkou, se o něho velice stará.“

Otec toho musí mnoho snášet. Nemůže se navenek vyjadřovat, trpí horečkami, záchvaty potu, má problémy s ledvinami, proleženinami. Musel mnoho bojovat. I když je to cesta utrpení, jsem přesvědčena, že všechno má svůj smysl. I to je cesta ke spáse, pro něho, pro nás všechny. Nosíme ho ve svých modlitbách. Kdybych již před lety neobdržela dar víry, nemohla bych to snášet s takovou odevzdaností,“ soudí v hluboké důvěře v Boží Prozřetelnost.

Je to obdivuhodné, jak snáší všechno toto utrpení, a také Leopold připomíná: „Papež Jan Pavel II. byl pro nás velkým příkladem, jak máme snášet utrpení. Byl skutečnou pochodní.“ A Alžběta doplňuje: „On nám svým životem předem ukázal, že utrpení patří k životu a že k tomu můžeme čerpat sílu z víry. Dokud nám Pán ukládá, abychom nesli kříž s babičkou a otcem, dotud nám dává také sílu, abychom to vydrželi.“

Zatímco tu s babičkou sedíme u kuchyňského stolu, dostává se mi lekce o víře pod

titulem: „Když Bůh dává kříž, dává i pevná ramena k jeho nesení. Stále nám někdo říká: V tom duševním stavu, v jakém babička je, je to jedno, kdo jí dává jíst. Já jim na to odpovídám: Je to moje babička a já si neumím představit, že bych ji dala do domova. Když ji myji, oblékám, stříhám, krmím, je to moje služba pro ni, služba pro Ježíše. Dá to mnoho práce, je to stresující, protože k tomu přistupují různé termíny. Ale já si pak myslím: Ježíši, ty to zvládneš – ne my.“

Babička náhle přikývla. Alžběta položila láskyplně ruku na devadesátiletou a něžně se ptá: „Je to tak, babičko?“ A pak pokračuje: „Upřímně řečeno, jsem často v koncích. Pak si řeknu: Ježíši, dej mi lásku, ted', když jsem v koncích. Často opakuji střílnou modlitbu: „Ježíši, z lásky k tobě a za obrácení hříšníků!“

O otce pečovat nemůže, protože je zaměstnaná s babičkou. Ale myslí na něho intenzivně v modlitbách. „To je pro mne velice důležité. Když ho jdu navštívit, hladím ho, mluvím k němu. Pak si říkám: „Pane! Dej mu sílu, kráče s ním.“ Mnozí říkají: Proč nemůže umřít? Ale já si tu otázku nekladu. Zda by smrt byla pro něho skutečně vykoupením, to já nemohu vědět. Všichni směřujeme k očištění. A tak si myslím: Když ted' tolik vytrpí, bude méně trpět v očištění.“

Kdyby více lidí tak přijímalo své staré rodiče a prarodiče, bylo by mnohem méně osamělých, nešťastných starých lidí, myslím si, když se dívám na tento pár. Věřící, odevzdání a plní důvěry, naučili se přijímat problémy a právě v těžkých situacích cítí, jak je nese Bůh. „Je to velká milost a velký dar, že můj muž a já máme dar společné víry. Můžeme intenzivně prožívat své manželství. Vždy znovu je možné smíření.“

Bohužel nemůžeme s manželem zůstat na oběd, ke kterému nás Scheibreithnerovi srdečně pozvali. Malá Viktorie, o kterou během rozhovoru pečovala starší sestra, se už těší, že bude moci opět do kuchyně. A my se těšíme na shledanou s manželským párem, který nás tak posílil ve víře. „Příště se musíte podívat na nás modlitební kout,“ říkají při loučení.

Alexa Gaspariová
Z Vision 2000 – 4/2005

Metodistický pastor se chce stát katolickým knězem

Marek Kurowski po dlouhém vnitřním boji, ve kterém zápasil o to, zda má zůstat metodistickým duchovním, opustil Metodistickou církev, ve které sloužil jako pastor 12 roků, a v létě 2002 vstoupil do římskokatolické církve. 40letý Kurowski popisuje chvíli svého odchodu ze své Metodistické farnosti v Gary v Indianě, kde ho s oblibou nazývali „Pastýř Marek“, jako jednu z nejtěžších událostí svého života: „Připadalo mi to, jako bych přišel na pohřeb, a tou osobou, která zemřela jsem byl já sám.“

Celá věc se však ještě zkomplikovala, když se Kurowski, který je ženatý a je otcem pěti dětí, rozhodl stát katolickým knězem. Protože katolická církev vyžaduje od svých kněží celibát, musel Kurowski žádat Vatikán o zvláštní dovození, aby mohl vstoupit do kněžského semináře. Nyní tři roky po své konverzi dostal povolení, aby mohl začít studovat v kněžském semináři chicagské arcidiecéze v Mundelain. Za tři roky Vatikán rozhodne, zda bude moci být Kurowski vysvěcen na kněze.

Pokud Kurowski svého cíle dosáhne, připojí se tak ke skupině asi 100 ženatých katolických kněží ve Spojených státech. Jemu a podobným mužům pomáhá společnost „Coming Home“ (Přicházející domů), která sídlí v Ohio, a která napomáhá metodistickým duchovním, kteří se zajímají o přestoupení ke katolické církvi.

Kurowski prohlásil, že i když nebude vysvěcen na kněze, je pro něho nejdůležitější, že nyní patří k církvi, která mu umožňuje mít nejbližší možný poměr k Bohu.

Kurowski, který se oženil se svou manželkou Sandí v roce 1988, byl ustanoven metodistickým duchovním v roce 1990. Sandí Kurowská byla původně katoličkou, ale před sňatkem přestoupila k metodistům, aby jejich děti mohly být vychovávány v jedné víře. Tehdy Kurowski nepomýšlel na obrácení na katolickou víru, neboť v jeho mládí ho metodistická církev svým učením inspirovala natolik, že ji zvolil za svou životní kariéru stát se jejím duchovním. Avšak během služby mu stále více připadalo,

že v metodistických obřadech něco chybí, až na Velikonoce 2002, když podával přijímání v United Methodist Church v Marquette Park v Gary, Indiana, si najednou uvědomil, že se metodistická církev mylí.

Při studiu církevních otců, kteří popisují bohoslužby v prvotní církvi, došel k přesvědčení, že v chlebu a víně je při přijímání skutečně přítomno živé Tělo a Krev Ježíše Krista. Podle metodistického učení je tato přítomnost pouze symbolická. Řekl: „Jestliže chléb a víno jsou jen památka nebo vzpomínka, pak to pro mě není dostatečné. Já hladovím a žízním po něčem větším.“ Marek se snažil prozkoumat učení několika protestantských denominací v naději, že najde nějakou, jejíž učení by se shodovalo s jeho vlastní vírou. Nakonec si uvědomil, že ve skutečnosti hledá katolickou církev, která má právě takové učení.

*Podle Chicago Sun-Times
z 15.srpna 2005
připravil Karel Chrobák*

Marek Kurowski se svou rodinou – zleva: syn Lukáš, 12 – manželka Sandi – Marek Kurowski – dcera Hana, 13 – syn Petr, 10. Dcera Rut, 6 a syn Caleb, 15 na fotografii nejsou.

Český kostel sv. Václava v Cedar Rapids ve státě Iowa

Pokračování ze str. 2

V roce 1894 byla postavena budova pro farní základní školu, ve které vyučovaly sestřičky Božího Milosrdenství. V roce 1926 byla vybudována budova pro střední školu, jež patřila mezi nejlepší české střední školy ve Spojených státech. Vyučovalo se v ní po 32 roků až do roku 1958, kdy byla uzavřena a v roce 1969 byla také uzavřena základní škola.

Na podzim roku 1995 bylo v Cedar Rapids otevřeno „The National Czech and Slovak Museum and Library“. Slavnosti se tenkrát zúčastnili president USA Bill Clinton, president České republiky Václav Havel a prezident Slovenské republiky Michal Kováč. Události tehdy věnovaly pozornost všechny americké sdělovací prostředky.

Členové farnosti sv. Václava motivováni touto slavností založili sdružení na

Socha sv. Ludmily pro Cedar Rapids

postavení sochy sv. Ludmily „St. Ludmila sculptural group“, které se rozhodlo v Cedar Rapids postavit sochu sv. Ludmily. Jedná se o kopii sochy sv. Ludmily s malým vnukem Václavem z Karlova mostu v Praze. Originál vytvořil na počátku 18. století slavný sochař Matyáš. B. Braun. Náročného úkolu se ujal český sochař Jan Kotek, který na plastice pracoval od září roku 2003, až do června letošního roku, kdy dílo úspěšně dokončil. Nyní socha sv. Ludmily čeká na slavnostní odhalení a posvěcení v Cedar Rapids.

*Ludmilo svatá
s vnukem svým Václavem
chraňte tu milou zem,
jež byla nám kdys domovem –
nechť v celé své kráse rozkveté
v růži stolistou ze svého poupěte...*

Dle různých pramenů sestavil
Karel Chrobák

CZECH RADIO SCHEDULE for the Cleveland Area WERE 1300 AM

Saturdays 2.00 – 3.00 p.m.

Host: Frank Moravcik

Sundays 1.00 – 3.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 am

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary -Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

POČÍTAČOVÉ SLUŽBY

POTŘEBUJETE

zrychlit nebo rozšířit svůj počítač?
zbavit se internetových reklam a virů?
připojit další počítač k Internetu?
převést video z kamery na DVD?

Nebo jen něco opravit...?

Volejte Marka:

773 - 501 2001

pcmark773@comcast.net

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Nejhroznější okamžik - Žid Midlin, vrah nevinátek

Nejhroznější okamžik za celých 7 měsíců, které jsem prožil ve Španělsku, je případ, který se stal v Malaze. Bylo tam 14 malých dětí a jejich matky, které je musily krmit. Žádného ohledu pro ty ubohé matky nebylo. Byly zatčeny a dány do společných místností. Jednou přišla návštěva nějakého hodnostáře z Madridu, kterého matky prosily, aby jim byl dán jeden zvláštní pokoj, mléko pro děti a také lékař, ježto děti byly nemocné. Hodnostář jim toto vše slíbil. Jedna místnost byla vyklizena a matky s dětmi byly tam uvedeny. Děti dostaly též lékaře. Když se vrátil Midlin, který dlel 7 dní mimo Malagu, a uviděl nové zařízení - bylo to v době, kdy my jsme byli na procházce - začal křičet, že ten hodnostář byl agentem fašistů a že by ho dal před revoluční tribunál. On že vůbec nemá v úmyslu zřizovat sirotčinec pro fašisty, on neuznává žádnou vládu v Madridě, on je carem a Bohem v Malaze a uznává jen Rozenberga. Vyhodil všechny ženy bez dětí do jiných místností a týž večer děti nechal vhodit do kádí a vodou zatopit. Tři nešťastné matky se oběsily a dvě ztratily rozum.

Jakým hrdinou byl Midlin, ukázalo se ani ne za dva týdny před naším odjezdem do Leridy. Midlin ukradl 800 tisíc peset státních peněz, všechny skvosty, které patřily zatčeným, a utekl do francouzské Afriky. Týž den, kdy jsme opustili Malagu, jeho společník, který mu umožnil útěk a s ním se rozdělil, byl ve dvoře zastřelen.

Tak vypadá komunistický ráj ve Španělsku! A jeho první výsledky? Statisíce ubohých sirotků pozůstavších bez rodičů, mnoho a mnoho tisíc, možná i statisíce žen bez mužů a naopak. Statisíce rodičů ztratilo své děti. Jestliže anarchisticko-komunistický režim jen za dobu 7 měsíců nebestiálnějším způsobem zavraždil 350 tisíc nevinných občanů - z toho mnoho žen a dětí - zůstalo po jejich smrti na dva miliony nejbližších příbuzných. Můžeme si pomyslet, jak hlubokou ránu zasadila III. internacionála španělskému národu! 350 tisíc zavražděných jen za 7 měsíců! Do 1. května jich odpočívá přes půl milionu v neznámých hrobech na území madridské vlády!

Oni zemřeli, jejich srdce i duše na tomto světě je nebolí! Oni přestali trpět. Odešli jako hrdinové velikého, šlechtetného španělského národa. V srdcích milionů pozůstalých nejbližších však zůstal bol: dětí-sirotků po rodi-

čích, rodičů po dětech, žen po mužích, mužů po ženách. Veliké procento těchto nešťastných ze dne na den očekává návrat svých nejbližších, kterých se nedočkají, protože nevědí, že lidská bestie, stvořená III. internacionálou, dávno je zavraždila. Kolik a jak dlouho nejbližší příbuzní nešťastných mučedníků španělského národa budou léčit krvácející rány svého srdce a duše. Miliony těch nešťastných pozůstalých po mučednících nevědí a nikdy vědět nebudou, kde jsou pohřbeny ostatky jejich nejdražších. Kolik tisíc dětí, ve stáří několika měsíců, několika let, nemá svých rodičů, nikdy nepoznají hřbitovů ani hrobů, kde jsou pochováni, a budou jen vzpomínat, že to nejdražší, co měli na světě, maminku a tatínka, zavraždili jim agenti III. internacionály! Zahleďte se na bolavá srdce všech těch pozůstalých a změřte slzy těch nešťastných popravených a těch, kteří po nešťastných mučednících do dnešního dne prolévají. Vzpomeňte na dcerušky po ženě profesorově, která byla i s knězem zavražděna! A takových dětí zůstale několik tisíc.

Vžijte se, vy ženy, v ten velký bol a slzy! Vy nejspíše porozumíte duši děčka, které zůstalo sirotkem navždy, ztratilo matku i otce. Vzpomeňme, jak ty dvě nešťastné holčičky hladové, nemyté přicházely k vratům každý den a stály tam od 3 hodin ráno do 9 hodin večer s kouskem chleba a kytičkou v ruce, ze dne na den hladové, někdy celý den v dešti a nemocné! Celé týdny čekaly na svou maminku s vírou, že za hodinu neb dvě, anebo zítra se k nim vrátí. Oni, ti kati, neodvážili se jim říci: „Nečekejte, vaše maminka dávno nežije!“ Kdož ví, jestli ještě dnes ty děti nečekají u týchž vrat! Kolik tisíc takových nevinných dětí ještě dnes čeká a bude očekávat návratu rodičů?

Je to největší bol, který navždy zůstane v srdcích nešťastných sirotků, který u nich nikdy nezhasne. A jak hrozně bude ještě dál bolet to ubohé srdce, že nikdy na hrobě jejich matky neb otce nepadne jediná slza! Z nás každý pochoval na hřbitově své drahé, každý z nás, když přijde čas, spěchá ke hrobu svých drahých a může se zde vyplakat. Pak odchází odtud s lehčím bolem; slzami odplaven byl velký bol srdce. A mohou-li slzy snížit bol srdce nešťastných matek, otců, žen, mužů a dětí tam ve Španělsku? Nikoliv!

Nejstrašnější bilance

Nechť svědčí ještě případ ženy, která ztratila své pětileté děčko i muže, kteří byli zavražděni doma. Ta rodina bydlela v domě, kde bydlelo celkem 16 osob. Z tohoto domu nějaký provokatér střílil po kolemjdoucím milicionáři a zabil ho. Za půl hodiny všichni obyvatelé domu byli povražděni, protože někdo z domu zastřelil milicionáře. Žena, která při této strašné události ztratila děčko i muže, dlela na venkově, kde sháněla pro rodinu potraviny, ježto

měla muže nemocného na souchotiny a musela se sama starat o rodinu. Všichni zavraždění byli továrním autem odvezeni a nikdo neví, kde pohřbeni. Žena se vrátila s potraviny, kterých už nikdo nepotřeboval. Když se dozvěděla o této tragedii, přiběhla k milicionářům, prosíc, aby jí ukázali hrob jejích drahých a prosila o tutéž smrt. Byla dána do našeho vězení. Ze všeho zůstal jí jen bol a slzy. Jednou prohlásila, že by byla šťastna i v tom velkém bolu, jen kdyby věděla o hrobě svých nejbližších, aby na ně mohla zasadit květiny. Květiny by nezalévala vodou, ale svými slzami, kterých je tolik, že by k tomu úplně postačily. Takový bol je v srdcích i všech ostatních, kteří zůstali na živu.

Ptejte se, **kdo těm ubohým sirotkům zasadil nejhroznější ránu!** Jen kati III. internacionály. III. internacionála jen přes mrtvolu, přes největší lidské hekatomby se může dostat k vládě a drží se jen pomocí nejhroznějšího teroru, jak vidíme v Rusku. Jiné cesty III. internacionála nezná, jiné hledat nebude. Jen krvavý teror, jen zničení národovectví, rodiny, národů ji může udržet při vládě. A lidstvu může přinést jen to, co přinesla do Ruska a co přinesla do dnešního Španělska. **Kdo slouží komunismu, ten podepsal své rodině, svému národu a státu ortel smrti a úplného zničení.**

Aby se ty hrůzy k nám nedostaly, třeba pracovat pro **hlubší náboženský život** a lepší porozumění pro úsilí Církve. Pamatujte, že pokud budete hledat útěchu v Bohu a jemu stát blízko, dotud budete chráněni od komunistického ledu! Od tohoto zla může vás zachránit jen Církev Kristova, která je hlasatelkou lásky a spravedlnosti, oporou rodin, národa a státu. **O tábor vlastenecký se rozbije každý útok kominterny.**

Generalissimus Franco buduje nové Španělsko

Budu objektivní. Stará španělská monarchie, její diktatura a liberální vláda měla většinu členů ze zednářských loží a stála **pod vlivem Velkého Orientu**. Opírala se jen o některé privilegované třídy velkoprušmýslníků, kapitalistů a velkostatkářů, kteří měli v monarchii nejlepší oporu. Lid městský i venkovský byl chudý, byl hospodářsky utiskován. **Liberalistický kapitalismus** postavil na prvé místo kapitál a své zájmy; **proletářské třídy** - masy držel ve velké nouzi. **Sociální péče** o dělníky byla nejprimitivnější v Evropě. Ani **monarchie**, ani **diktatura** situaci dělníků nezlepšila a proto není nic divného, že proletariát se domníval, že jen **republika** může uskutečnit pro něho na zemi ráj, že jej osvobodí ze zajetí liberálního kapitalismu. Pod nátlakem zednářských loží Alfons XIII. odstoupil. Nastala republika a v ní vypukla anarchie. Komunisté brzy ovládli situaci, ovládli Španělsko a po zednářských ložích hraje ve Španělsku prim **III. internacionála**, což je vlastně jedno a totéž, která vede Španělsko do propasti.

Generalissimus Franco bojuje za **volnost** celého španělského národa bez ohledu na politické přesvědčení. Generalissimus Franco chce **očistit Španělsko** od každého cizího vlivu, především od komunistického režimu a vlivu moskevského politbyra. **Osvobozené Španělsko** chce generalissimus Franco dát **národu**, aby národ v duchu novodobého národovectví řídil osudy státu. Z toho je vidět, že sám **generál Franco na moc diktátorskou ani nemyslí**, ani sebe. nemíní prohlásit za diktátora.

Jakmile se ustavila v **Burgosu národní španělská vláda**, prohlásil generalissimus Franco španělskému národu, který se bil v té době na dvou frontách, že po občanské válce dostanou sedláci půdu, dělnictvo nejširší a nejmodernější sociální zákony, všichni obyvatelé nejnужnější politická a občanská práva a Církev autonomii. O tento program bojuje nejen generál, důstojník, voják, inteligent, ale o to bojuje zemědělec i dělník.

V armádě generalissima Franca bojují nejzdravější národní složky, od dělníků po generály. Dělník národně uvědomělý není koupen penězi generalissima Franca, dostane na frontě tři pesety denně a podléhá vojenské kázní, zatím co **rudí vojáci** lidové fronty dostávají denně 15 peset a podléhají jen pořádku milicionářskému, který s vojenskou kázní nemá nic společného.

Dělník, sedlák, měšťan, inteligent ví, že národní armáda má za svatý úkol vybojovat Španělsko jen pro Španěly, dát národu mír a spravedlnost, a že **národní Nové Španělsko vyhlásí navždy otevřený boj** světovládě židozvednárského imperialismu, židovského liberalismu a marxistického bolševismu.

Dej Bůh, aby těchto ideálů dosáhl i náš národ.

Nové Španělsko - národní Španělsko - dokázalo světu i III. internacionále, že byla proti ofensivě kominterny vybudována velkolepá pevnost. Tou pevností je duch národa, který nerozbijí miliony děl, žádná strategická umění ani moc kominterny. Všechny síly kominterny proti této pevnosti vždy zkrachují, neboť - **duch národa je nesmrtelný.**

Podle knihy F. Viceníka: Zvěrstva rudých ve Španělsku
Pokračování příště.

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Řeka Morava (2)

V roce 1141 se ve známé listině olomouckého biskupa Jindřicha Zdíka poprvé historicky připomíná **Veligrad - Staré Město**. Ve Veligradu - Starém Městě byl v té době hrad, jehož funkce již končila a areál byl postupně zastavován. Když moravský markrabě Jaroslav Jindřich na počátku 13. století založil v blízkosti cisterciácký klášter, význam vesnice znovu vzrostl. V roce 1220 se Staré Město stalo trhovou vsí cisterciáckého kláštera na Velehradě. Tehdy byla ve Starém Městě vybudována klášterní stavební huť, tržiště a fara při kostele sv. Víta. (Tento kostel byl v roce 1789 zbořen). Kolem roku 1250 začala přestavba velkomoravské rotundy ve Veligradu - Starém Městě na farní kostel sv. Michala. V roce 1257 došlo z příkazu českého panovníka Přemysla Otakara II. k přenesení tržních práv z Veligradu a blízkých Kunovic na nově založené královské město na ostrově v řece Moravě, které dostalo nejdříve název Nový Veligrad a na počátku 14. století Hradiště nad řekou Moravou a od 17. století název Uherské Hradiště.

V roce 1423 klášter na Velehradě zastavil ves Staré Město městu Hradišti. V roce 1550 bylo Staré Město připojeno k uherskohradištskému velkostatku. Staré Město mělo zvláštní význam pro hradištské měšťany jako zemědělské středisko s hospodářskými dvory a výnosnými svobodnými statky. V roce 1645 bylo Staré Město vypáleno švédským vojskem, v roce 1805 po bitvě u Slavkova obsadilo Staré Město francouzské vojsko. Roku 1841 byla uvedena do provozu Severní dráha císaře Ferdinanda, která spojovala obec Staré Město s Vídní a s průmyslovou severní Moravou. Založení cukrovaru ve Starém Městě bratři Mayů v roce 1868, v roce 1925 postavení továrny Kirschner na výrobu barev a dalších průmyslových podniků vedlo k tomu, že se tu, vedle zemědělského obyvatelstva, objevila i početná vrstva dělnictva. Staré Město mělo své oběti v I. i ve II. světové válce. V roce 1945 bylo Staré Město osvobozeno rumunským vojskem. V roce 1951 byla ve Starém Městě obnovena samostatná farnost. V roce 1960 byla ve Starém Městě otevřena expozice Památníku Velké Moravy (provozní doba památníku je duben - říjen, v zimních měsících je památník Velké Moravy ve Starém Městě uzavřen.)

Co jsme se ve škole učili o historii Velké Moravy? Především si připomeňme její panovníky. Prvním doloženým knížetem Velké Moravy byl Mojmír I., a rok nástupu jeho panování 830. Dalšími panovníky byl kníže Rastislav, Svatopluk a Mojmír II. Hospodářskou a kulturní vyspělost i pokročilý sociální rozvrstvení společnosti té doby dokládají archeologické nálezy ve Starém Městě, v Modré u Velehradu, v Uh. Hradišti - Sady, dále v Mikulčicích u Hodonína a také na Pohansku. Doba největšího rozkvětu Velké Moravy nastala ve druhé polovině 9. století za panování Rastislava (846 - 870) a knížete Svatopluka (871 - 894). Roku 853 vyslal byzantský císař Michal na žádost knížete Rastislava na Moravu byzantské věrozvěsty, soluňské bratry Konstantina (Cyrila) a Metoděje. Ti pak vytvořili první slovanské písmo, hlaholici a spisovný jazyk zvaný staroslověnština. Okolo roku 869 dosáhl Cyril a Metoděj v Římě u papeže Hadriána II. Dovolení užívat slovanský jazyk jako bohoslužebný. Dějiny Velké Moravy jsou zároveň také dějinami stálých, mnohdy i válečných sporů s mocnou východofranskou říší. Po vleklých bojích v letech 872 - 874 byl uzavřen mír, kterým východofranská říše prakticky uznala nezávislost Velké Moravy.

V osmdesátých letech 9. století to je za vlády knížete Svatopluka dosahuje Velkomoravská říše svého největšího rozkvětu a územního rozsahu. Vedle Moravy, části Slovenska, přilehlé části Maďarska a Rakouska, její moc sahala i do Čech, na území dnešního Polska a dále až na kyjevskou Rus. V té době byla Velkomoravská říše skutečně středoevropskou velmocí a byla rovnocenným partnerem říše východofranské. Pro vnitřní rozpory dochází k oslabení její pozice na začátku 10. století. Velkomoravská říše zaniká okolo roku 906 po vpádu kočovných Maďarů...

Pohybujete-li se po Starém Městě, Uh. Hradišti, zavítáte-li na Modrou u Velehradu, kráčíte po historické půdě kulturního a hospodářského centra Velké Moravy. Národní kulturní památka Špitálky ve Starém Městě je archeologickou lokalitou, kde je možné spatřit část základů kostela z 9. století. Podobně je tomu v Modré u Velehradu. Nad Uh. Hradištěm, v části Sady, byl objeven největší z dosud známých velkomoravských

kostelů. U kostela byly odkryty i zbytky křtitelnice. Právo křtít příslušelo v té době nejvyšším církevním hodnostářům, zejména biskupovi. Byla proto i vyslovena domněnka, že tento kostel je biskupským chrámem Velké Moravy a že u kostela v Sadech je i místo posledního odpočinku arcibiskupa Metoděje. Základy kostela z doby velkomoravské jsou i v lokalitě Uh. Hradiště - Sady zájemcům volně přístupné po celý rok. Základy kostela z doby Velké Moravy najdete ukryty i v hlubokých lesích Chřibů, kterým dominuje hrad Buchlov, a to na sv. Klimentku u Koryčan. To místo je plné romantiky lesní tišiny, plné vůní, zpěvu ptactva a posvátného kouzla.

V historii Velké Moravy zůstává ještě mnoho nezodpovězených otázek. Proč Velká Morava po vpádu kmene kočovných Maďarů okolo roku 906 zaniká, když tato mocná říše náležela k hospodářským velmocím s velmi dobrým obranným systémem a po stránce hospodářské i obranné byla rovnocenným partnerem říše východofranské. Mocná moravská hranice byla franskou říší považována v té době za nedobytnou, přičemž franské válečnictví bylo bezpochyby mnohem vyspělejší, než nájezdy a strategie kočovného ugrofinského kmene Maďarů. Nejjasnější odpověď bude ukryta asi v legendě o třech prutech Svatoplukových. (Pro vnitřní rozpory došlo k oslabení Velkomoravské říše a ke ztrátě její obranné schopnosti; tak se stala nakonec bezmocnou kořistí útočných uchvatitelů, kteří hospodářská a kulturní centra Velké Moravy nečekaně napadli, vykradli, zapálili, vyplenili a roznesli na kopytech svých koní do všech světových stran. V té době se voda Moravy zbarvila asi dorůda.)

V našem vyprávění jsme opustili Veligrad, kterému se v roce 1321 začalo říkat Staré Město a královské město z roku 1257 Nový Veligrad, které bylo později pojmenováno Hradištěm nad řekou Moravou a konečně pak v 17. století Uherským Hradištěm. Královské město Uh. Hradiště hned od začátku plnilo především svoji obrannou úlohu jako hradiště, pevnost proti ničivým nájezdům z Uher. Královské město Uh. Hradiště získalo řadu privilegií od českých králů a to od Karla IV., Václava IV., Jiřího z Poděbrad a také od Matyáše Korvína. K rozkvětu krá-

lovského města dochází především v 16. století, rozvíjela se zde řemesla a bylo dokončeno mohutné městské opevnění. Ze třicetileté války došlo k úpadku města, ale ve druhé polovině 17. století ochránilo mohutné městské hradby, které stavěli nejlepší italsí a němečtí architekti, město Uh. Hradiště před vpády Turků a před dalšími vpády z Uher. Po roce 1840 byly městské hradby rozebrány, ve městě zůstala už jen jejich nepatrná část jako památka. Přesto doporučujeme zájemcům procházku historickým centrem Uh. Hradiště a také návštěvu Slovákckého muzea ve Smetanových sadech a Obrazové galerie v Otakarově ulici. Městské informační centrum se nachází na Masarykově náměstí v bývalé budově jezuitské koleje, vedle kostela, který dominuje náměstí, v sousedství Reduty. V historickém centru města je také velice zajímavý areál františkánského kláštera, budova staré i nové radnice a řada dalších staveb. Pracovníci Městského informačního centra v Uh. Hradišti Vás srdečně přivítají na historické půdě Velké Moravy a v živém srdci Moravského Slovácka a podají Vám další zajímavé informace. Věnují také zajímavý propagační materiál.

Oblast Uh. Hradiště a Starého Města byla v minulosti často postihována povodněmi. Proto dokonce Italové v 17. a v 18. století městu Uh. Hradišti říkali „Benátky severu“. V době záplav se město stalo naprosto nepřístupným ostrovem. Potom mohutné městské hradby, věže kostela i vysoká věž staré radnice se odrážely v hladině řeky Moravy jako v zrcadle. Svou ničivou sílu řeka Morava opět demonstrovala v roce 1997. Zalila historické centrum v Uh. Hradišti a silně narušila statiku některých nejstarších staveb města. Ničivý dravý proud rozvodněné Moravy katastrofálně zasáhl v roce 1997 především Staré Město, kde povodeň zbořila a naprosto zničila 93 domů!!!

Kdo chce seriózně studovat historii naší země, měl by do svého studijního programu určitě zařadit i návštěvu Památníku Velké Moravy ve Starém Městě, návštěvu Velehradu, Uh. Hradiště, hradu Buchlova a zámku v Buchlovicích. Také tímto územím kráčely dějiny Evropy ...

Opustíme Uh. Hradiště a po proudu řeky se vydáme dále na jih. Poplujeme kolem lužního kunovského lesa, zdoláme splav ve stínu lesa, přijmeme přítok Olšavy a s proudem řeky se vydáme k Uh. Ostrohu. V **Uherském Ostrohu** stával gotický vodní královský hrad, který je doložen již roku 1286. V době husitských válek byl jedním z významných husitských center Moravy, neboť jej měl v zástavě Hašek z Valdštejna, který byl významným stoupencem husitského hnutí. Hrad byl také několikrát obléhán Zikmundovými

vojsky, avšak nebyl dobyt. V roce 1511 hrad získali pánové z Kunovic, kteří jej v druhé polovině 16. století nechali přestavět na renesanční zámek. V roce 1626 zámek získali Lichtenštejnové, kteří zámek vlastnili až do roku 1923. V současné době je zámek využíván pro potřeby města. Naše další cesta směřuje do Veselí nad Moravou.

Původně ve **Veselí nad Moravou** stával gotický královský vodní hrad, který byl založen na přelomu 13. a 14. století a sloužil k ochraně zemské hranice. Později hrad patřil šlechtickému rodu Vartenberků, Šternberků, počátkem 16. století Bilíkové z Kornice přestavěli hrad v renesanční zámek. Od druhé poloviny 17. století začala přestavba zámku v barokním slohu a v roce 1840 majitelé Chorynští z Ledské nechali přestavět zámek do dnešní empírové podoby. Zámek je čtyřkřídlovou patrovou budovou se třemi věžemi a rozsáhlým anglickým parkem, který slouží potřebám města. K historickým památkám města patří dále kostel sv. Bartoloměje, kostel Panny Marie s původně raně gotickým jádrem z druhé poloviny 13. století, který byl v polovině 16. století barokně přestavěn, a klášterní kostel sv. Andělů Strážných s přílehlými budovami kláštera z první poloviny 18. století.

Výletníkům se ve Veselí nad Moravou, nabízí také atraktivní projížďka lodí po **Baťově kanálu** s návštěvou Strážnice a Petrova.

Po proudu řeky Moravy se necháváme unášet směrem k Hodonínu. Řeka protéká úrodnou krajinou mezi vinicemi a ovocnými sady, mezi lány obilí, řepy, kukuřice, okurek, tabáku, šafránu a papriky.

Město **Hodonín** založila roku 1228 královna Konstancie, manželka krále Přemysla Otakara I. Současně začala výstavba gotického hradu, který byl významným dějištěm jednání českých králů. Ve 2. polovině 16. století pánové z Lipé přestavěli gotický hrad na renesanční zámek s vodním opevněním. Od 18. století byla budova zámku barokně upravována a roku 1762 koupil panství František Štěpán Lotrinský, manžel Marie Terezie. V osmdesátých letech 18. století však byla v areálu zámku zřízena tabáková továrna a zámecké budovy byly postupně zbourány a počátkem 20. století zámek zanikl.

V roce 1642 Oprštorfové postavili v Hodoníně menší přízemní zámek, který byl v polovině 18. století přestavěn v jednopatrový barokní lovecký zámek, kde je v současné době instalováno Masarykovo muzeum s expozicemi „Hodonín v minulosti dávne i nedávne“ a „T.G. Masaryk a jeho rodný kraj“.

V domě umělců, jednopatrové secesní budově z roku 1914, je instalována expozice

Hrad Děvin nad soutokem Moravy s Dunajem

vývoje výtvarného umění jihovýchodní Moravy. Zvláštní pozornost je věnována umělcům - bratřím malíř J. Uprkovi a sochaři F. Uprkovi. Jsou zde umístěna i díla umělců působících na Moravě v předminulém století náležející J. Mánesovi, H. Schweigerovi, A. Muchovi, M. Švabinskému, J. Štursovi a dalším.

Od Hodonína tvoří řeka Morava hranici mezi Moravou a Slovenskem. Nedaleko Hodonína se nacházejí Mikulčice, kde bylo mocné velkomoravské sídliště. Od města Břeclav přitéká do Moravy Dyje. Na Slovensku protéká Morava Záhorskou nížinou, kde přibírá vody Myjavy, Radkavy, Maliny a Stupavského potoka. Většina z nich se před soutokem láme v slepých ramenech - jezerech plných ryb. Při toku řeky Moravy byla v této nížině objevena řada starých osídlení z dob předhistorických, římských a slovanských. Od nepaměti se tu usazovaly různé kmeny, před příchodem Slovanů tu měli Římané předsunuté tábory. Habáni zde zanechali své dzbánkařské umění. Řeka Morava tvoří v těchto místech část hranice Slovenska s Rakouskem.

Po 352 km své pouti Moravskou zemí a částí Slovenska se na okraji Bratislavy, pod Děvinem, řeka Morava zasnoubí s Dunajem, a splyne s jeho vodami. Dunaj, latinsky Danubius, maďarsky Duna, srbsky a bulharsky Dunav, rumunsky Dunărea, protéká Maďarskem, tvoří hranici mezi Chorvatskem a Srbskem, dále tvoří část hranice mezi Bulharskem a Rumunskem a hranici mezi Rumunskem a Ukrajinou a nakonec Dunaj ústí deltou do Černého moře.

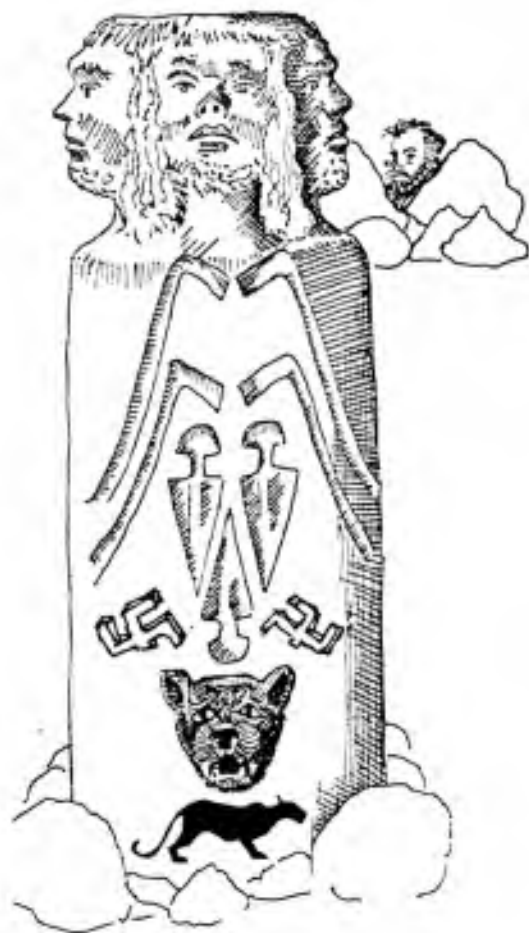
*Ing. Alena Kulheimová
Česká republika*

MLADÝM

Lid měděné sekery (9)

Záplata se připravuje na cestu přes hory také duchovně

Před svou výpravou přes hory navštěvuje dědeček Záplata posvátné místo Menhir, které se nachází nedaleko vesnice. Ukazuje zde Žapsce kamenný sloup, který je od pradávna středem náboženské úcty Vinšgovců. Kdysi míval teno sloup nahoře čtyři hlavy a nazýval se Svantovit, ale později se úcta k čtyřhlavému božstvu změnila na úctu k božstvu tojhlavému – Triglavu – vládci nebe, země a podsvětí a jedna hlava byla ze sloupu oddělena. Posvátný sloup zdobí čtyři sekery, tři dýky, hlava medvěda a černý pardál. Černý pardál je pravidelně natírán barvou z dřevěného uhlí rozmíchanou v tuku, aby jeho povrch byl stále svěží, protože černý pardál přináší štěstí. Ve skrytu se stámcou Záplata před sochou Triglava modlí, pokud by měl na své cestě přes hory zemřít, aby mu bůh dopřál nějakým způsobem navštívit potomky Žapsky, která mu tak přirostla k srdci... třeba i za tisíc roků v dálné budoucnosti.

Nadešla chvíle rozloučení

Nakonec nadešla chvíle, kdy se musí Žapska rozloučit s dědečkem Záplatou, který se vydává na nebezpečnou cestu přes hory k Sloventům. Záplata se obává nepříznivého počasí. Ačkoli již začíná léto, je stále chladno. Při každém výdechu je vidět bělostnou páru vycházející z úst a také Záplatovy prsty jsou stuhlé zimou. Nejchladněji bude v průsmyku Tesen (Tiesen joch), což znamená „Úzký průsmyk“.

„Na shledanou, dědečku,“ volá za odcházejícím Záplatou Žapska, „nechť tě Triglav ochraňuje před Čerentem. Bude to asi trvat dlouho, než tě zase uvidím. Na shledanou!“

*Ve spolupráci s Petrem Jandáčkem
připravil Karel Chrobák*

Why do we... have a Pope?

Jesus founded the Church and remains its head. So why do we need a pope? Doesn't Jesus call each of us individually to follow Him?

While it is true that each of us is called to follow Jesus, there are many reasons why we have a pope. Perhaps the most important one is that Jesus wants it that way.

He didn't come right out and say, "You must have a pope." But if we look at Scripture, the message is clear that Jesus set the wheels in motion when He said to Peter, "You are Peter, and upon this rock I will build my Church" (Matthew 16:18) and added, "I will give you the keys to the kingdom of heaven. Whatever you bind on earth shall be bound in heaven; and whatever you loose on earth shall be loosed in heaven." (Matthew 16:19)

We also have that famous post-Resurrection scene from John 21:15-17, in which Jesus three times draws out a profession of faith from Peter (to cancel his three denials prior to the Crucifixion) and commands Peter to "Feed my lambs." "Tend my sheep." "Feed my sheep."

Jesus' words contain the job description for Peter and all the other 264 popes who have followed him. First, as the rock or foundation of the Church, the pope is to be the mark of unity and stability in the Church. Jesus didn't want each town or neighborhood to set up its own independent church with its own beliefs. All these communities throughout the world are to be united in one Church that stands firm in its beliefs. Jesus, not the pope, builds or increases the Church but He ties all this new growth to the "rock" of the Church.

Second, in handing Peter His keys to the Kingdom, Jesus gave him the supreme power to govern the Church. Jesus rules the Church through the pope. He has given the pope the authority to make and impose the laws, to grant dispensations from these laws and, if necessary, to change or annul them.

Third, in commanding Peter to tend and feed His sheep, Jesus gave Peter the role of teacher and protector. The pope is called to be a nurturer of all those in the Church.

At Pentecost, we see Peter taking on these responsibilities as he steps forward to speak to the crowd. (Acts 2:14-41) Quoting from the Old Testament, Peter reaches the crowd and calls the people to conversion, just as Jesus had done on Earth. In response, the people recognize his leadership by turning to him and asking "what are we to do?"

In Acts 15:1-12, we find Peter exercising his governing authority when he rules, in response to a question from Paul, that Gentiles are not required to first become Jews in order to become Christians. By basing his decision in this matter not on his own views but on God's will, Peter showed his successors that God is really in charge and they are simply His instruments.

To know God's will, the pope must be in constant communication with God. E-mail and cell phones don't work but prayer does. The pope, therefore, must be a man of prayer with a heart that is open to hearing God's voice and responding in obedience.

The Church has become so large that today's pope must have the help of many people including cardinals, bishops, priests, religious brothers and sisters, deacons, theologians, and the laity. Yet despite all these advisors and helpers, the pope still has the ultimate responsibility of leading the Church on earth" and his job description remains the same as Peter's.

Now that we know why we need a pope, we also know why he needs our prayers.

OBLATES

*Missionary Oblates of Mary Immaculate
July - August 2005*

Paths of Glory and Tribulations

After the ill-fated Munich Conference of 1938 Czechoslovakia was catapulted into a series of boundless tragedies for a period of nearly seven years. Let us concentrate on those horrible events as they transpired chronologically during World War II.

1938

October The radical members of the Ľudák, or Slovak People's party (HSL'S), establish the Hlinka Guards, a paramilitary group based on Italian fascist and Nazi models. The Guard is anti-Czech, anti-Semitic, and pro-German.

October 1 Czechoslovakia accepts the Polish ultimatum to cede Těšín and begins its evacuation the next day.

October 1-10 German troops occupy the Sudetenland, which contains Czechoslovakia's most modern defenses. As a result, Bohemia and Moravia lose about 38 percent of their territory and 34 percent of their total population.

October 5 Edvard Beneš resigns as president of the republic and goes into exile in Great Britain.

October 6 Due to the weakness of the central government after the Munich Agreement, the leaders of the People's party and several other Slovak political parties meet in Žilina, demand autonomy, and present their program to the Syrový government, which agrees to it on the same day. Slovakia receives autonomy, which becomes official on November 23 when the national legislature approves it, thereby making Czechoslovakia a federal republic. Czechoslovakia officially becomes Czecho-slovakia. Monsignor Jozef Tiso, the chairman of the Ľudák party (HSL'S), becomes prime minister of Slovakia. Tiso, a moderate Ľudák, wants gradual independence from the Czech Lands.

October 11 Prague grants autonomy to Ruthenia, which takes the name of Carpathian Ukraine.

October 21 Under pressure from Germany, Czechoslovakia terminates its pact with the Soviet Union from May

1935. Despite the Munich Agreement, Hitler secretly tells his military to be ready at any time for the destruction of the remainder of Czechoslovakia.

November 2 The Vienna Award grants lands of Czechoslovakia with majorities of Hungarians to Hungary; Slovakia and Ruthenia lose approximately 5,000 square miles and a population of 1,040,000; including 592,000 Magyars, 290,000 Slovaks, 37,000 Ruthenes, and 14,000 Germans. In another agreement, Poland receives two small border regions of northern Slovakia. The two countries occupy these regions over the next few days.

November 8 The Ľudák party becomes the only legal political party in Slovakia; all others are suppressed.

November 30 Dr. Emil Hácha, a respected judge, is elected president of the rump Czechoslovak state, and the Syrový government resigns.

December 1 Rudolf Beran, leader of the Agrarian party, forms a new government.

December 25 Czechoslovakia's greatest writer, Karel Čapek, the author of *R.U.R.* and *War with the Newts*, dies at the age of 48.

December 27 After the government bans its activities in October, the Communist Party of Czechoslovakia dissolves. A month earlier, the chairman, Klement Gottwald, and other leaders of the party began to leave for exile in the Soviet Union.

1939

January Wanting to destroy the remainder of Czechoslovakia, Hitler orders German intelligence to urge Slovak extremists to declare the independence of Slovakia in mid-March.

January 18 The Slovak parliament opens.

February 12 Hitler receives Professor Vojtěch Tuka, the leader of the radical wing of the Ľudák party that demands immediate Slovak independence. In their conversations, Hitler hints at the imminent destruction of Czechoslovakia.

March 7 The Nazi governor of Austria,

Artur Seyss-Inquart, arrives in Bratislava to discuss with Tiso and other Slovak leaders the need for proclaiming independence for Slovakia.

March 10 Due to German intrigues, leaders in Prague dismiss the government of Monsignor Jozef Tiso in Slovakia, reinforces the police in Bratislava, and occupies all public buildings in Slovakia with troops. Professor Tuka and other radical members of the Ľudák party are arrested, while Radio Vienna calls for a Slovak uprising.

March 11 Karol Sidor, a moderate Ľudák and member of the central government in Prague, replaces Monsignor Tiso as prime minister of Slovakia.

March 12 Special envoys sent by Hitler arrive in Bratislava. They urge Sidor to proclaim independence, which he refuses. They meet next with Monsignor Tiso and invite him to speak with Hitler in Berlin. Hitler gives the final orders for the invasion of Bohemia and Moravia on March 15.

March 13 Hitler tells Monsignor Tiso that the time for independence has arrived, and if the Slovaks want it, they must act immediately. If they do so, Hitler will guarantee Slovak independence; if not, he will let events take their course, meaning a partition between Hungary, Germany, and Poland. Monsignor Tiso calls for a special meeting of the Slovak parliament on the following day to deal with the matter.

March 14 Slovakia proclaims its independence. Sidor resigns and Tiso becomes the prime minister. Eventually 27 countries, including France, Great Britain, and the USSR, will recognize independent Slovakia.

Hungary occupies Ruthenia with German approval. The Ruthenian government unsuccessfully attempts to halt the occupation by proclaiming independence and placing the province under German protection.

With the eastern provinces no longer in existence, President Hácha leaves Prague for a meeting with Hitler to discuss the situation.

Dr. Emil Hácha President of "Protectorate"

March 15 In a three-hour early morning confrontation, Hitler tells Hácha that he ordered German troops to occupy the Czech Lands of Bohemia and Moravia. Threatened with the air destruction of Prague if the Czechoslovak army puts up a struggle, Hácha orders his army not to resist. German troops march into Bohemia and Moravia, and Hitler arrives triumphantly in Prague. German troops occupy the western portion of the Slovak republic. **March 16** Hitler declares Bohemia and Moravia as protectorates and integral parts of the German Reich, with Dr. Emil Hácha remaining as president of the protectorates.

While in Chicago, Edvard Beneš denounces the destruction of Czechoslovakia and sends notes of protest to the governments of Great Britain, France, the Soviet Union, and the United States.

March 17-18 Great Britain, France, the Soviet Union, and the United States send official notes to the German government announcing that they refuse to accept the destruction of Czechoslovakia.

March 18 Hitler appoints Baron Konstantin von Neurath, a moderate former German foreign minister, as Reich protector of Bohemia and Moravia, the chief political position of the protectorates, who will take control of the government on April 16. Until then Bohemia and Moravia are ruled by martial law. To financially

exploit the protectorates, the government establishes an exchange rate of one reichsmark to ten Czecho-slovak korunas (Kčs), which is half the going exchange rate prior to March 15, 1939.

March 19 The German army, showing its strength, holds a parade in St. Wenceslas Square in Prague.

March 20 The United States recalls its ambassador from Germany to protest the destruction of Czechoslovakia.

March 21 The official languages of Bohemia and Moravia become German and Czech. President Hácha dissolves the parliament of former Czechoslovakia and in its place sets up a national council. Hácha also forbids the activity of all hitherto legal political parties, replacing them with a front organization called the National Assemblage. Both the National Council and the National Assemblage serve under the "good will" of the protectorate government.

March 23 The Slovak Republic signs a protection treaty and an economic agreement with Germany, making Slovakia a puppet state of the Third Reich.

May The Soviets instruct the Slovak Communists to form the Slovak Communist party (KSS).

June 21 A decree forbids the Jews of Bohemia and Moravia to dispose of or to purchase land.

August 21 On the 508th anniversary of the defeat at Domažlice of German crusaders by the Hussites, early Czech religious reformers, the citizens of Prague express their nationalism by boycotting the streetcars.

September 1 World War II begins with the German invasion of Poland. Units of the Slovak Republic also take part despite widespread opposition, and for their action, Slovakia receives land it lost to Poland in July 1920 and November 1938.

September 5 The Slovak government requires all male Slovaks between the ages of six and 60 to join either the Hlinka Youth or some organization of the Hlinka Guard.

September 15 Showing their displeasure

for Slovakia's part in the invasion of Poland, about 3,500 Slovak soldiers refuse to follow orders to take part in the German attack on Poland.

September 30 On the first anniversary of the Munich Agreement, the people of Prague again boycott streetcars as an expression of nationalism.

October 2 France allows the formation of a Czechoslovak army on its territory.

October 26 Monsignor Jozef Tiso is elected the president of Slovakia.

October 28 On the 21st anniversary of the independence of Czechoslovakia, the Czechs in Prague tear down street signs written in Czech and German, heckle German officials, and demonstrate. The police open fire on the crowds, killing one student and wounding another who dies on November 12.

November 2 The pro-Nazi Professor Vojtěch Tuka becomes the prime minister of Slovakia.

November 14 France recognizes the Czechoslovak National Committee, an exile organization in London headed by Beneš, as the official voice for Czechoslovakia.

November 16-17 As the result of some minor nationalistic manifestations by students after the funeral of the student seriously wounded in the October 28 demonstrations, the Nazi authorities occupy four student dormitories and arrest approximately 1,800 Czech students and teachers; nine student leaders are immediately shot.

November 17 Using the charge of subversion, Hitler orders the closing of all Czech universities and colleges for three years. They will not reopen until after the end of the German occupation in 1945.

December 20 Great Britain, following France's lead from November 14, also recognizes the Czechoslovak National Committee as the spokesman for Czechoslovak affairs.

Tony Jandáček

Photo on back page:

Horrible realities of life: Blissful domestic scene in a Czech village vs. a sombre resting place of the battlefield casualties.

